

الْحَقُّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editör
Özkan Günal

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-12
Aralık 2015

Kur'an

EMEK YAYINEVİ
Reyhan Mah. Cumhuriyet Cad. Doruk İşh. No: 150 D: 1B/38
Osmangazi BURSA
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2015 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Sayfa 5

Bu dergi Namı Dampırlı Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze aktığı mana zevklerinin, yine O'nun hizmetleriyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on ikinci sayısının konusu, Kur'an...

Kur'an'ı Kerim Cenabı Allah'ın Cenabı Resulullah Efendimize Cebrail vasıtasıyla, Kendisi, Habibi, İslam, iman, insan, kul adına ilettiği olduğu sözlerden oluştuğu için Hak kelimedir. İçeriği Hak kelamı olması sebebiyle kutsiyet taşımaktadır. Tüm bunların yanında bir olguyu ziddiyatla mukayese ederek anlayabildiğimiz için içeriğinde iman, insanın, kulun zıttı oluşumları da barındırmaktadır. Her ne kadar zıtlık bizim anlayışımızda anlam kazanan bir kavram olsa da Hak katında gayrılık değildir. Bu sebeple Kur'an'ı kerimi içeriğindeki Rahmaniyyet ve zulmaniyetle birlikte bir bütün olarak kabul edip saygı duyuyoruz ve değer veriyoruz. Beyanın Hak'ın beyanı olması sebebiyle beyanın içerisindeki tüm zıtlıkları da kabullenip öpüp başımızın üstüne koyuyoruz.

AYIN KONUSU

Kur'an'ı Kerim okumak Arap alfabesiyle yazılmış yazıları okuyabilmek değildir. Okuyabildiğin kelimelerin okurken Rabbin sana hitap ettiği olduğu bilinciyle ne okuduğunu yani sana söyleneni anlamak ve anladığını yaşantında uygulamaya almaktır.

Sayfa 8

Şimdi, Arapça okumayı öğrenmek başka bir şeydir, Arapça okuduğun beyanı anlamak başka bir şey. Arapça harflerin ne olduğunu bilmekten çok daha ileridedir Kur'an'ı Kerim okumak. Mesela Arapça bilmeyen birisi bu alfabeyle yazılmış bir cümle görse okuyamaz, bu cümle *بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ* olsun. Bilmeyorsa okuyamaz ancak bu alfabeyle öğrenen okuyabilir. Bu cümlede *Bismillahirrahmanirrahim* yazmaktadır. Arapça harflerle yazılmış bu cümlemin Bismillahirrahmanirrahim olduğunu okumak, okumak değildir sadece Bismillahirrahmanirrahim yazdığını bilmektir. Okumak, Bismillahirrahmanirrahim'in ne olduğunu anlamaktır. Eğer beyanın bize ne dediğini işitmeden okuyorsak noksanlır. Allah'ın istediği şekilde Kur'an'ı Kerim okumak, kendisini işiterek ve işittiğimizi anlayarak okumaktır.

AYIN RÖPORTAJI
Sayfa 14

Dembir: Dergimizin Aralık ayı konusu Kur'an. Cenabı Allah en şerefli diye nitelendirdiği insanı yaratmadan evvel onun yaşaması için gerekli olan ortamı hazırladı. Maksadı bilinmektedir. Kâinat kitabına kendisini nakşeden Mevla, bilecek olmaktan ötürü en şerefli olanı yaradılış planında en sona bıraktı. İnsandan önce kâinata canlılar vardı bitkiler, hayvanlar, melekler ama hiç birisine bir kitap inzul olmadı. Allah Mushaf'ı insana inzul etti. Bunun hikmeti nedir efendim?

SİZDEN
GELENLER
Sayfa 24

Bir zaman gönlüme Allah ile konuşma isteği düştü. Yaradan elbet yarattığını bir başına bırakıp, köşesine çekilmiş olamazdı. O koskoca Allah'tı. Elbet kuluyla konuşabilirdi. Ama nasıl? "Evet" dedim, "Kur'an". Allah'ın kelamı olarak öğrenmiştik Kur'an'ı. Demek ki Allah benimle Kur'an'da konuşuyordu. Hemen o yaz tatili Kur'an kursuna yazılıp Arapça öğrendim.

ÜMMANIN ÇOCUKLARI

Yusuf 3,5 yaşında

Dembir: Yusuf, kitap nedir? Sayfa 26
Yusuf: Okumak.
Dembir: Kur'an nedir?
Yusuf: Okumaktır.
Dembir: Kur'an'dan neyi okuruz?
Yusuf: Babamı.
Dembir: Kur'an okumak ister misin?
Yusuf: Okuyorum zaten.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Birinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim. Sayfa 30

İnsana çeşitli iyilikler lütfeden, Kur'an sofrasına insanları ve cinleri davet eden Allah'a hamd olsun. Rahman namına o sofralara çağıranların Efendisi Hz. Muhammed'e; irfan sofralarına koşarak kalplerine irfan dolduran Ali'ne ve ashabına salat ve selam olsun. Bundan sonra bu fakir kul Mısri her ne kadar o sofralara güzel icabet edemedi ise de uzun zamandan beri yüce Allah'ın şu sözüyle o sofranın inmesini istiyordu.

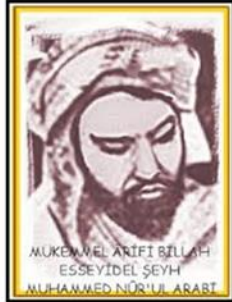

MAKALE

ŞEYH AHMED B.İDRİS'İN SALAVAT-I ŞERİFE'SİNİN ŞERHİ

Bismillahirrahmanirrahim Sayfa 32

Malum ola ki, talim ehli ve tetkik kemal-i şefkatlerinden hakikate göre ihvanların tevhitlerine yardımcı olmak ve makamlarında gelişebilmeleri için Tevhid lisanı üzere kitap yazılmıştır. Ve bazı bölümleri salavat ve dualar ile olup, ol makamatta kemal üzere Hazret-i Resulullah'ı medhü sena eylediler. Özellikle evladı Resul'den Seyyid Ahmet b. İdris Hazretleri'nin buyurdıkları Salavat ve maarif-i ilahiyeyi cami ve makamattı kemal üzere tetkik ve beyan buyurmuşlardır. Lakin lisan-ı Arabi ile manaları düzenlenmiş olduğundan, Fakir; lisan-ı Türkçe üzere bu Salavat-ı Şerife'leri şerh eylemek murat ederim.

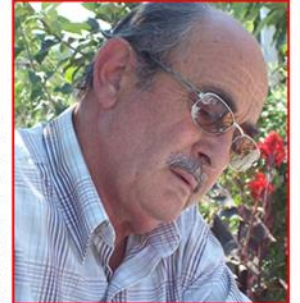

Halil İbrahim Baki Hazretleri

Sayfa 35

"Ya rabbi bana eşyanın hakikatini bildir"

Kürey-i arzda, görebildiğimiz göremediğimiz her canlının Allah katında bir varoluş gayesi vardır, bunu iyi anlamamız lazım. Ağacın yaradılış gayesi farklıdır, taşın yaradılış gayesi farklıdır, Güneşin var oluş gayesi farklıdır, Ay'ın farklıdır. Yani varlığı planlayan, varlığı tanzim ve terkip eden kudretullah yarattığı her zerreyi bir amaç, bir gaye için yaratmıştır. Bunu yaratmış ama bundan ne olacak diyemezsin. Muhakkak ki o yaratılmışsa bir sebebi hikmeti vardır Allah katında. Sen bilemezsen bu hikmeti, bundan ne olacak dersin. Misal, insanın varlığında o kadar çeşit azalarımız var ki hepsinin görevi hepsinin vazifesi farklı. Karaciğerin farklı, midenin farklı, dalağın farklı... Bu kadar farklılık ama bir tek şeye hizmet ediyor.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kendisinde şüphe olmayan bu kitabın indirilişi, âlemlerin Rabbi olan Allah tarafından. Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? Hayır, o senden önce kendilerine bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarman için, Rabbin tarafından gelen bir Hak'tır. Gerek ki, hidayeti kabul ederler. (SECDE:2-3) O bir şair sözü değildir, siz çok az inanıyorsunuz. Bir kâhin sözü de değildir, ne de az düşünüyorsunuz! O âlemlerin Rabbi tarafından indirilmedi. (HAKKA:41-43)

Sayfa 42

Bu Kur'an, Allah'tan başkası tarafından uydurulamaz, lakin kendinden önceki kitapları tasdik eder ve o kitabı ayrıntılı olarak açıklar. Onda şüphe edilecek hiç bir şey yoktur. Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. (TUNUS:37) Elif, Lâ, Râ. Bu Kur'an öyle büyük bir kitaptır ki, insanları Rablerinin izni ile karanlıklardan aydınlığa, her şeye galip ve hamda layık olan Allah'ın yoluna çıkarmak için onu sana indirdik. (İBRAHİM:1) Ona ne ötünden, ne de ardından batıl gelemez. O hüküm ve hikmet sahibi ötülmeye

ALINTI BÖLÜMÜ

Kendimi kandırmakla geçmiş günlerim. Kendime söylediğim yalanlara inanmamış çaresizliğim. Kurduğum küçük dünyanın etrafına çitler çekmiş, sabit ama karşılığı olmayan fikirlerim. Savunmamış kendimi daima haklı görmelerim. Ne kadar yanlışmışım. Bir daha geri gelmeyecek ömrümü harcamışım.

SEVGİYE DAİR

Sayfa 44

**Namı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

***Sevmenin adı Mecnun Sevilmenin adı Leyla'ysa,
Gönülleri birleştiren Muhabbet-i sevdaysa,
Takdir eden Mevla'ysa, Cümle cihan var oldu
Aşk-u sevdayı meşk için.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin on ikinci sayısının konusu, **Kur'an...**

Kur'an'ı Kerim Cenabı Allah'ın Cenabı Resulullah Efendimize Cebrail vasıtasıyla, Kendisi, Habibi, İslam, iman, insan, kul adına iletmiş olduğu sözlerden oluştuğu için Hak kelimidir. İçeriği Hak kelamı olması sebebiyle kutsiyet taşımaktadır. Tüm bunların yanında bir olguyu zıddıyla mukayese ederek anlayabildiğimiz için içeriğinde imanın, insanın, kulun zıttı oluşumlar da barındırmaktadır. Her ne kadar zıtlık bizim anlayışımızda anlam kazanan bir kavram olsa da Hak katında gayrılık değildir. Bu sebeple Kur'an'ı kerimi içeriğindeki Rahmaniyet ve zulmaniyetle birlikte bir bütün olarak kabul edip saygı duyuyoruz ve değer veriyoruz. Beyanın Hakk'ın beyanı olması sebebiyle beyanın içerisindeki tüm zıtlıkları da kabullenip öpüp başımızın üstüne koyuyoruz.

İşte, nasıl ki kitap olan Kur'an'ı kerim Hak beyanı olduğu için bütünüyle kabul görmekteyse yaşamın da Hakk'ın tecellisi olduğu için her şeyiyle, olduğu gibi kabul görmesi, değer verilmesi, saygı duyulması gerekiyor. Yaşamın içerisinde kendimize görelerle ötekileştirip kabul etmediğimiz, kendimizden daha aşağıda gördüğümüz sureti ve fiiliyle her oluşum, bizim o oluşuma Kur'an'ı layıkıyla okuyamadığımızdan kaynaklı zannımızla bakmamızdandır. Kur'an'ı sevap kazanma kitabı yapmaktan kurtarıp, kendimizi tanıma kitabı haline getirerek okuyabilirsek bu âlemi de okumaya başlarız. Kur'an bize âlemde kendi hakikatimizi okuyabilecek Rapçayı öğreten bir kitaptır.

Nasıl ki, ak kâğıtta kara yazı olmasıyla kitab-ı Kur'an'ı Kerimin içeriğindeki her harf, harflerden oluşan her hece, hecelerden oluşan her kelime, kelimelerden oluşan her cümle, ister imanı anlatsın ister imanın zıddını, ister Habibini anlatsın ister cehili, ister lehebi anlatıyor olsun ayrımsız tümü Hak kelamı olduğu için ayetse, canlı Kur'an'ı Kerim olan bu yaşamın içinde bulunan anlatılanları zahirleri de her birisi ayettir. Çünkü yaşam Allah'ın kendisini muhabbet edişidir. Yaşamdaki, her esma, her suret, her fiil Cenabı Allah'ın kendisini o esma, o suret, o fiil ile zahire getirişi yani batınındaki sıfatları kesif hale getirişidir.

Yaşam Kur'an'ında bu ayetleri işitip görmenin yolu ancak yazılı Kur'an'da işitip görmekle mümkündür. Ne zaman sevap kazanmak için okumaktan geçip anlamak için okumaya başlarsak işte o zaman işitip görür hale geliriz ve bu işitme ve görmeyle yaşama nazar kılınca yaşamı da işitmeye ve görmeye başlarız. Ses işitmekten Allah'ı işitmeye başlamak, suret görmekten Allah'ı görmeye başlamak...

Bilimlidir ki, bilmediğimiz bir şeyi ne işitir ne de görebiliriz. İşte Kur'an'ı anlamak bu derece önemlidir.

Şimdi bizler, Kur'an'ı içeriğinde bize göre uygun olmayanları ayırıp bize göre uygun olanları alıp kabul eder diğerlerini yok sayarsak Hak katında iman ehli olamıyorsak aynı durum yaşam için de geçerlidir. Yaşamı bütünüyle olduğu gibi kabul etmedikçe, yaşamın içerisinde var olanların tümünü Hakk'ın ayeti olarak görmedikçe gerçekte iman ehli olamayız. Ayrım yapmak nefisten geldiğinden şirk içinde yaşamaya devam ederiz. Şirkin barındığı yer iman değildir.

Kur'an'ı, Kur'an'da kendi aslımızı anlamak için okumalıyız.

Kur'an'ı, Allah'ı tanımak için okumalıyız.

İmanımız, Allah'ın Kur'an'ı Kerimde kendisini anlattı Allah'a olmalıdır.

Aşk u niyazlarımla.

**Uyduk aşkın imanına girdik ulu divanına
Zikrimdeki seyranına devran ettim gönüllerde**

**Gönül seccadesin serdim namaz-ı daime erdim
Birliğine ikrar verdim devran ettim gönüllerde**

**Kıyam rükû sücuduyla dervişlerdeki nuruyla
Melamilik sülukuyla devran ettim gönüllerde**

**Haneye sen yerleşeli dost ile hem bilişeli
Şuhut ile görüşeli devran ettim gönüllerde**

**Haşr ı neşri bunda görüp sırat köprüsünden geçip
Kabir سوالini verip devran ettim gönüllerde**

**Selam verdim sağa sola Muhammed'ül Mustafa'ya
Batın okunan Kur'an'la devran ettim gönüllerde**

**Meratip makam zevkiyle muhabbetullah demiyle
Ariflerin mahremiyle devran ettim gönüllerde**

**Hüviyeti cihetiyle görünen benim her yerde
İbrahim oldum bu tende devran ettim gönüllerde**

**Aşkın görünürü Cemalullahım
Gülüşüne sebep güneş doğuyor
Kâbe'nin örtüsü Habibullahım
Sende olmak edep narın yakıyor.**

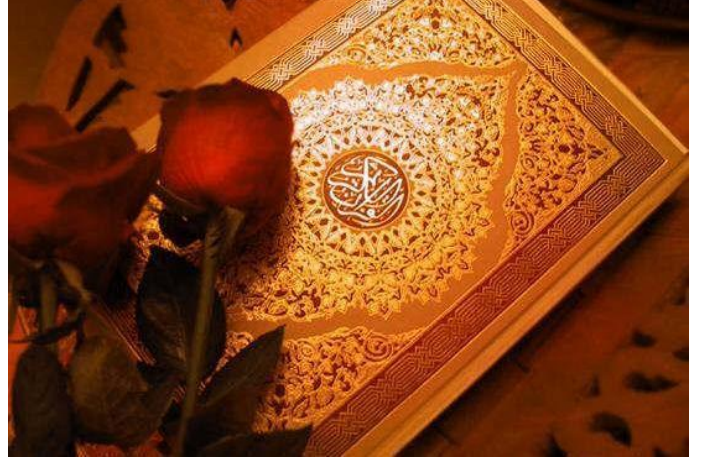
**Ne çok yakışıyor özlemek seni
Özlemek seninle kemal buluyor
Benlik bırakmıyor zikrinin demi
Zikretmek seninle Hakk'a varıyor.**

**Her bir sözün ayet her bir bakışın
Yaklaştıkça sana öz uyanıyor
Huzurundur cennet canlı Kur'an'sın
Kelamınla ruhum özgür kalıyor**

***Fakir* uruç etti Hak imanına
İmanım seninle tevhit oluyor
Nefsim secde etti fenafillaha
Ziyetledi Halil teşbih ediyor.**

AYIN KONUSU

Kur'an'ı Kerim okumak Arap alfabesiyle yazılmış yazıları okuyabilmek değildir. Okuyabildiğin kelimelerin okurken Rabbin sana hitap edişi olduğu bilinciyle ne okuduğunu yani sana söyleneni anlamak ve anladığını yaşantında uygulamaya almaktır.

Arapça okumayı öğrenmek başka bir şeydir, Arapça okuduğun beyanı anlamak başka bir şey. Arapça harflerin ne olduğunu bilmekten çok daha ileridedir Kur'an'ı Kerim okumak. Mesela Arapça bilmeyen birisi bu alfabeyle yazılmış bir cümle görse okuyamaz, bu cümle بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ olsun. Bilmiyorsa okuyamaz ancak bu alfabeyi öğrenen okuyabilir. Bu cümlede **Bismillāhirrahmānirrahīm** yazmaktadır. Arapça harflerle yazılmış bu cümlede Bismillahirrahmanirrahim olduğunu okumak, okumak değildir sadece Bismillahirrahmanirrahim yazdığını bilmektir. Okumak, Bismillahirrahmanirrahim'in ne olduğunu anlamaktır. Eğer beyanın bize ne dediğini işitmeden okuyorsak noksanıdır. Allah'ın istediği şekilde Kur'an'ı Kerim okumak, kendisini işiterek ve işittiğimizi anlayarak okumaktır.

Önce bize nedenildiğini anlayacağız sonra isteneni yerine getirerek kul denilen, kendisinden razı olunmuşlardan olacağız. Bu ise ancak tevhit eri olmakla mümkündür. İnanan ve inandığı için inancın gereği olan ibadetlerini yerine getiren her inanmış, günde beş vakit namaz kılarken Fatiha suresini,

Sabah Namazı - 4 rekât, Öğle Namazı - 10 rekât, İkinci Namazı - 8 rekât, Akşam Namazı - 5 rekât, Yatsı Namazı - 13 rekât

olmak üzere toplam kırk defa okumaktadır. Sadece surenin Arap lisanıyla okunuşunu tekrar ediyor ama ne dediğini bilmiyorsa ve Allah'ın kendisinden ne istediğini işitmiyorsa bu okuma onu kendisiyle nurlandırmaz çünkü Kur'an'ı Kerim Allah'ın sözü olduğundan Allah'ın nurudur.

Şimdi Cenabı Allah'ın bize hitabı olan Fatiha suresinde idrakimize ne söylediğini lütfettiği kadar anlamaya çalışalım ve isteneni yerine getirme gayretine girelim ki biz gerçekte Fatiha suresini okuyanlar olabilelim. Aksi halde ezberletileni tekrarlayan papağanlardan farkımız olmayacaktır ya da baba derken ne dediğini bilmeyen çocuk mesafesinden çıkamamış oluruz.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bismillāhirrahmānirrahīm

Rahman ve Rahīm olan Allah'ın adıyla.

Bismillahirrahmanirrahim'de, Allah, Rahman, Rahim esmaları zikredilmekte olup, yaşam denilen, âlem ve varlık denilen bu esmaların tecellisiyle mümkündür. Var olan her zerrede Hakk'ın varidatı vardır, gayrisinin olması mümkün değildir. Tek bir zerre dahi yok ki onda varidat olmasın çünkü yaratılmış Hakk'ın zuhuratıdır, yaratılmış Hakk'a elbisedir.

Suret sireti olmadan var olmaz. Elbisen içinde sen yokken ayakta duramaz, hareket edemez.

*Allah esmasıyla Vücut tecellisi,
Rahman esmasıyla Sıfatların tecellisi,
Rahim esmasıyla Fiillerin tecellisi*

olan alem ve dahi halk Allah'tan gayrı değildir, bizatihi kendiliği olarak tecellisidir. Bir insanın bütünlüğü onu oluşturan unsurlarladır ve her birisinin kendi vücutu, sıfatı, efali vardır. Şimdi bunlara tek tek bakarsak senden ayrı görünür ama hepsi sen denilen bütünün bir parçası olup senin "ben" dediğin varlığıdır. Nasıl ki sen zikredilince tümü sende batın oluyorsa işte dünya da böyledir. Kendindeki Allah tecellisini idrak edip acziyete bürünerek varlığında Hakk'ı bilmek kulluk olup, kul Allah'ın muradıdır. İnsan ancak o zaman hakikatte Bismillahirrahmanirrahim demiş olur. Varlığı nefsimizle tevhit ederken söylemek, hakikatte söylemek değildir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Elhamdü lillâhi rabbil'alemin

Hamd âlemlerin Rabbi, olan Allah'a mahsustur.

Hamd, övmek, yüceltmek, şükretmek ve tecelli eden anlamlarında kullanılmaktadır. Âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a mahsus olması, bütün âlemlerde Allah'ı müşahede etmek olup, görülen güzellikler Allah'ın güzelliğinin yansımalarıdır. Bir işi yapmak Allah ile mümkün olduğundan, yapılan işlerde Allah'ı görmek ve her tecelliye bu nazarla bakıp eyvallah demektir çünkü bütün fiillerin faili Allah'tır, gayrısı olması o fiilin meydana gelmesindeki unsurların Allah'tan gayrısına ait olması demektir ki bu mümkün değil.

Kul, *Elhamdü lillâhi rabbil'alemin* derken Allah kuluyla kelama gelip, Hakikatte, cümle fiillerde fail olan benim ve sen her fiilde benim Efal'imî müşade ederek, efali kendine nispet etmeye tövbe edip acziyetine bürünerek benim her an bir şan alışıma seyran ederek kendisinden razı olduğum kullardan olursun demektedir.

İnsan kendisine nispet ettiği Efal'i mülkün sahibi olan Allah ile tevhit etmelidir. Nasıl ki lamba elektriğin aydınlatma özelliğine suret olmakta, aslında lambadan aydınlatan elektrikse ve elektrik olmadan aydınlatamaz ise insanın da Allah'tan ayrı kendisine has bir işi yapabilmesi mümkün değildir. Hamd âlemlerin yaratıcısı olan Allah'a aittir. Bizler bizimle tecelli eden işlerde o işi yapan olarak Allah'a şahit olunca ancak o zaman *Elhamdü lillâhi rabbil'alemin* demiş oluruz. İşlerimizde nefsimize şahit olurken söylemek, hakikatte söylemek değildir.

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

Errahmânir'rahim

Rahman ve Rahimdir.

Allah Rahmandır, yaratılmış olan her zerrenin yaratılmışlığının mümkün olanlarını verendir. Allah Rahmandır, sağlık, rızık, ilim, görme, işitme, konuşma, irade, güç kudret ve yaratmış olmakla hayat verendir. Allah Rahimdir, bütün bu sıfatlarla sıfatlanan kendisini tanıtip ilan edendir. Allah bilinmek isteyen ve bu doğrultuda kendisinin bilineceği özellikleri halk edip tecelliye çıkandır. Bu sebeple Cenabı Allah *Errahmânir'rahim* hitabında cümle sıfatlarda mevsuf olan yani cümle sıfatlarda sıfatlanan benim demektedir.

Hayat sıfatıyla diri olan, İlim sıfatıyla âlim olan, İrade sıfatıyla dileyen, Kudret sıfatıyla güç sahibi olan, Kelam sıfatıyla konuşan, Görme sıfatıyla gören, İşitme sıfatıyla işitendir.

Bütün bu sıfatlarda beni müşahede edin, bu sıfatları kendinize nispet etmeyin demektedir. Varlık denilen bu özellikler olup senin benden müstakil kendine ait varlığın olamaz, varlığın sahibi olup o varlıktan bilinen benim demektedir.

Cümle fiiller bu sıfatların tecelliye çıkması olup, tecellide olan benim demektir. Bizler, ancak sıfatları kendimize nispet etmeye tövbe edip sıfatlarda sıfatlanan olarak Allah'a şahit olduğumuzda Hakikat cihetiyle *Errahmânir'rahim* demiş oluruz.

مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ

Maliki yevmiddin

Din gününün sahibidir.

Din günü, kıyametin kopması sonucu yaratılmış olan her zerrenin fenasının gerçekleşmesi olup cümle eşya yok olacaktır. Vücut vücutullah olduğundan bu hakikati keşfedip vücudunu sahiplenme son bulacak, yokluğa girecektir. Cenabı Allah *Maliki yevmiddin* derken cümle mevcudatta, cümle vücutlarda mevcut olan benim demektir. Benim dışındaki her zerre fani olucudur, Baki olan yalnız benim, her şey helak olur ancak benim zatım kalır demektir. İşte insan bu idrake zevken erdiğinde vücudu kendisine nispet etmeye tövbe ederek kendi kıyameti kopmuş, ölmezden evvel ölüp Allah'ta fena bulmuş olur. Artık ne kendisi nede bu âlem kalır. Nedir dünya, nedir ukba ehli nur görmez zevkinde nur ehli olmuştur. Bizler, ancak vücudu kendimize nispet etmeye tövbe edip vücutlarda mevcut olarak Allah'a şahit olduğumuzda Hakikat cihetiyle *Maliki yevmiddin* demiş oluruz.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

İyyâke na'budü ve iyyâke nesta'in

Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz.

Allah'ım, yalnız sana kulluk ederim denilmekte çünkü Hak'tan gayrısı yoktur. Kulluk, varlığı sahiplenmekten geçilmiş yokluktur çünkü *Maliki yevmiddin* diyerek Hak'ta batın olunmuştur. Hak zahir halk batındır görünen Hak'tır. Bu sebeple zahirliğimizde Hak görülmektedir. Hak'tan gayrı hiçbir varlık kalmamıştır bizimle birlikte varlıkları Hak'ta fena bulmuştur. Şirkten geçilmiştir ki, şirk Allah'a eş koşmak kendine varlık vermektir. Allah'a eş koşmak ise Allah'tan başka bir gayrının, bir işi yapabilmesi, sıfatlanması ve vücudlanmasıdır, bu da mümkün değildir. Halk batındır, Allah'ın zati ilmiyesindedir henüz zuhura çıkmamıştır. Her görünen Hak olup Hak yine kendisini görmektedir.

Hak'tan gayrı bir zerre yoktur bunu göremeyenler bu idrake ermeyenler kendi varlığını Allah'ta fena kılamayanlardır. Kulun ağzından Allah'ım yalnız sana kulluk ederim, her yüzde müşahede edilen Allah'tır diyen Hak'tır. Salik fena meratiplerinde nispet efalini vermiş, nispet sıfatını vermiş, nispet vücudunu vermiş nefsi ölümü tatması sonucu Allah'ta fena gerçekleşmiş Hak zahir olmuştur. Mansur Hz'lerinin "*Ene Hak*" nidası bu idrakte zevken gerçekleşmiş olup "*Ene Hak*" diyen yine Hak'tır. Bizler

kendi zahirliğimizde Hakk'a şahit olduğumuzda ancak o zaman Hakikatte *İyyâke na'budü ve iyyâke nesta'in* demiş oluruz. Aksi durumda Hak bizim için gayıpta, ötelere ötesinde, yedi kat gökyüzünde ise şahadete ait sözün ezber tekrarında kalmışızdır.

اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

İhdinessrâtel müstakîm

Bizi dosdoğru yola hidayet eyle.

Doğru yol kulluk üzere bulunmak olup Hak, halk olarak kulluğa çıkmıştır yani yaratılma gerçekleşmiştir. Kul geldiği boyutta Hakk'a elbisedir Hakk'ın sıfatıdır. Kendisini var etmeden ama ayırmadan denizdeki mahiler gibi, ne denizdirler ne de ayrı, ağacın gölgesi gibi, ne ağaçtır ne de ayrı.

Bu zevkte bulunduğu sürece, güzel ahlak üzere her yüzde Hakk'ı müşahede ettiği sürece kuldur. Acziyetini terk etmeden cümle sıfatlarda Zatın özelliklerini keşf ederek muhatabı Hak olarak seyrandadır. Dosdoğru yolda bulunmak, Allah'ı kendisine nispet etmeden Hakk'ı muhabbet ve ispat ederek yaşamaktır. Bizler, kendimizi nispet edip kendimizi ispat etmeyerek, maneviyatta bulunmalıyız. Nispet olursa firavunlaşılır. Ya Rab bizi kendinden ayırma, kulluktan ayırma, Zahir olan Muhammedî güzel ahlaktan ayırma. Muhabbet ile hal ile senin güzelliğine ayna olarak bulunma daimliğinde gayretimizi arttır. Varım senin halkiyetin, zahirine ben batınıma sen denilmektedir. Hakikatte, varlığı sahiplenmeden her yüzde Hakk'ın seyridir ***İhdinessirâtel müstakîm*** demek.

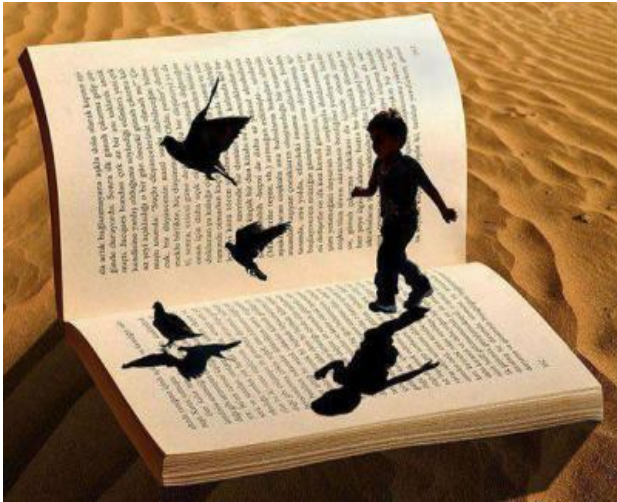

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

Sırâtallezîne en'amte aleyhim ğayrılmağdûbi aleyhim ve leddâllîn

Kendilerine nimet verdiğin mutlu kimselerin yoluna; gazaba uğramışların ve o sapmışların yoluna değil.

Sırâtallezîne en'amte aleyhim ğayrılmağdûbi aleyhim ve leddâllîn hitabındaki nimet, Hakikat sırrı olup bu sırta sırlanıp Allah'ın muradı olmaktır ki **Ademiyet zevkidir**. Allah ve Muhammed'in cem olup varlık âlemine gelişi ile Âdem'in zahir oluşudur. Âdem safiyullah çekti şahadet Allah ve Muhammedi gördü tek vücut. Bu kimseler âlemde Hak ile olup halkta Hakk'ı, Hak'ta halkı müşahede ederler, daim huzurdadırlar. Onlar her hali ile Allah'a misaldirler. Muhabbetleri ne hal üzere olursa olsun iyiden, güzelden Hak'tan hakikatten yanadır ve insanlara bu gerçeği ispattadırlar. Onlar vardıkları bu manevi makamları ve irfaniyeti sahiplenmeden her oluşumda Hakk'ı zikredenlerdir. Onlar tevhit eridirler, onlara bakanlar onlar gibi olmak istemektedir. Bu oluşan manevi varlığı sahiplenip kendisini var kılarak kendi ilahlığını ilan edenlerden, sana şirk edenlerden eyleme, beni bana bırakma ya Rab. Kendisinden razı olduğun kullar zümresinden eyle ya Rab niyazıdır, hakikatte, bize bakanın bizden uzak durmak isteyeceği şirk içindeki nefsi emmareye göre olan yaşamdan arınıp bize bakanın bizim gibi iman ehli olmak isteyeceği yaşamı yaşamaya başlamaktır ***Sırâtallezîne en'amte aleyhim ğayrılmağdûbi aleyhim ve leddâllîn*** demek.

Cenabı Allah, cümlemizin Hakikat yüzüyle Kur'an'ı Kerim okuma gayretimizi daim eylesin. Bizi kendisinin tanımladığı kul anlayışında yaşayıp kulum dediklerinden eylesin. Anlamalıyız ki, her hangi bir yabancı dilde ne dediğini bilmeden bir yazıyı okumakla Arap dilinde bir yazıyı okumak arasında fark yoktur. Evet, denilir ki Kur'an'ı Kerim okumak sevaptır. Doğru lakin anladıkları gibi yani ne dediğini bilmeden okumak papağan gibi ezber tekrarıyla değil, ne dediğini bilerek okuyup istenileni yerine getirerek okumak sevaptır. Okunulan bizi kendisiyle güzelleştirdiğinde sevaplanmış oluruz.

Aşk u niyazlarımla.

**Dünya fenaymış bildim
Aldanıp kalmayı bilsem
Anıp şol günahlarımı
Ah edip ağlayı bilsem**

**Terbiye kılıp günahıma
Yüz tutup Hak Hazretine
Yalvarıp ol Allah'ıma
Naz niyaz eyleyi bilsem**

**Muradım budur tövbeden
Günahtan arına beden
Vaz geçip yalan dünyadan
Nefsime uymayı bilsem**

**Varsam mizana tartılsam
Setr olsam anda örtülsem
Yanacak bari kurtulsam
Ebedî kalmayı bilsem**

**Ol şeytandan imanımı
Kurtara bilsem tenimi
Yarın Mahşer'de canımı
Tamu'ya koymayı bilsem**

**Âşık Yunus eydür varsa
İman Kur'an yoldaş olsa
Ol Allah'ım yarı kılrsa
İmansız olmayı bilsem**

**Bulmak istersen felah Rabbine kul olmak yeter
İnsan-ı tahkik bulmağa sıdk ile bir ikrar yeter**

**Her kim âşık olsa güle bülbül gibi düşer dibe
Baktıkça bülbül ol güle ol zevk ona cennet yeter**

**Âşık olan tezgâh kurmaz ukba için bez dokumaz
Hiç bir şeye vermez gönül matlup ona maşuk yeter**

**İlmi fıkıh ettin ezber almadın hiç Hak'tan haber
Eyle bu eşyaya nazar oku sana Kur'an yeter**

**Bu görünen mefhuma bak metni insandır bir kitap
Ol kitabı her kim okur ol ders ona irfan yeter**

**Duysa sofu Hak'tan haber evradını hep terk eder
Züht ü hevasından geçer ol aşk ona evrad yeter**

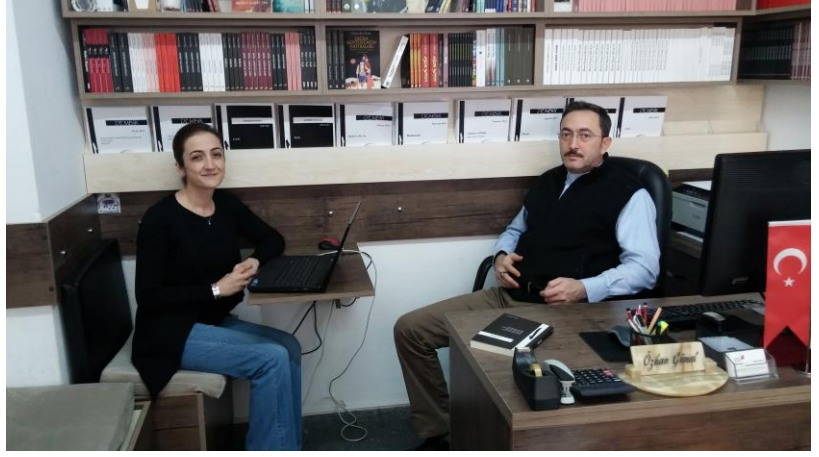
**Bilmek istersen kuşdilin gir kalbine Hak mürşidin
Ol dili talim etmeğe Fehmi bugün muallim yeter**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin Aralık ayı konusu *Kur'an*. Cenabı Allah en şerefli diye nitelendirdiği insanı yaratmazdan evvel onun yaşaması için gerekli olan ortamı hazırladı. Maksudı bilinmekti. Kâinat kitabına kendisini nakşeden Mevla, bilecek olmaktan ötürü en şerefli olanı yaratılış planında en sona bıraktı.

İnsandan önce kâinatta canlılar vardı bitkiler, hayvanlar, melekler ama hiç birisine bir kitap inzal olmadı. Allah Mushaf'ı insana inzal etti. Bunun hikmeti nedir efendim?

Özkan Günal:

Cenabı Allah Tin suresi 4 Ayet-i kerimede,

“Ant olsun ki biz insanı Ahsen-i takvim üzerine yarattık”

buyurmaktadır. *Ahsen* anlam itibarı ile bilme, bilgiyi öğrenme, bilgiyle bilinmeyi keşfetme, algılama, mantık yürütme kabiliyeti, hayal kurabilme anlamlarına gelmektedir. Buradan anlıyoruz ki Cenabı Allah İnsanı bu özelliklerin kendisine ait olması sebebiyle kendi özelliklerimde yarattım buyurmaktadır. Yaratılmışlığın içinde insan dışında hiçbir canlıda bu özelliklerin bulunmayışı sadece insanın bu özelliklerle yaratılmış olmasındandır. Kur'an'ı Kerimin Ahzab suresi 72 ayetinde,

“Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.”

buyurarak vurguladığı emanette işte kendisine ait özellik olan *Ahsen* diye zikredilendir ki emanet demesi de insanın kendisine ait olmayışıdır. Cenabı Allah Bakara suresi 31 ayetinde,

“Ve Allah Âdem'e Allah'ın isimlerinin hepsini öğretti”

diyerek Âdem'in öğrenme kabiliyeti ile yaratıldığını ispat etmektedir. İşte bu sebeple Kur'an'ı kerim insana kendisinin ne olduğunu öğrenebilsin diye gönderilmiş kitaptır. Zaten insan Kitab-ı Kur'an'ın canlı halidir ve ancak yine insan okuyabilir. İnsan dışında bir canlı mahlûka okunsa o mahlûk için yaşamında değişen bir şey olmaz. Ama insan yaşamında namzetliğini zahir kılıp Allah'ın insan dediği haline gelir.

Dembir:

Cenabı Allah kitabı insandan, insanı kitaptan ayırmamıştır. Kâinata rahmet olarak gönderdiği Peygamber efendimiz Hz Muhammed'i de Kur'an'la ziynetlemiştir. Melami Mürşid-i Kâmilî olan Dampirli Halil İbrahim Efendinin beyanıyla *“Kur'an insanın kullanma kılavuzudur”* Gönüller Sultanı efendimizin bu beyanını nasıl anlamalıyız?

Özkan Günal:

İnsan, efendimin beyanıyla “Tahsil-i kemal seyr-i cemal” için yaratılmış bir varlık olup bedenleniş ve bu bedeni kullanabiliyor oluşu ile sınırlı değildir. İmam Ali efendimizin,

“Ey insan! Sen kendini küçük bir şey mi santyorsun sende âlem gizlidir”

beyanı bu gerçeğin ifadesidir. İnsanın kendisini yaratılış gayesi olan yaratıcısının muhataplığına ulaştırabilmesi için öncelikle tahsil-i kemal etmesi gerekir. Çünkü dünya boyutunda benimsemiş olduğu gayrılık onu kendi aslından uzaklaştırmıştır. İşte Kur'an burada devreye girmektedir. İnsan, yaratılış gayesini öğrenmek, kendisini tanımak, şirkinden arınıp tevhide ulaşmak ve neticesinde cemal seyri için Kur'an'ı kerimi işterek okumalıdır. Çünkü Kur'an'ı kerim okumak ak kâğıtta kara yazıyı okumaktan daha ötede bir olgudur. Bizler Kur'an okurken Allah bizim dilimizle bize hitap etmeye başlar. Bizim dilimizle bize kendisini, âlemi ve kendisinin neye insan, iman, tevhit, kul dediğini anlatır.

Bizler Allah'ın insan beyanına yüklediği anlamı ancak onun anlatışıyla öğrenebiliriz. Unutmamalıyız ki içinde bulunduğumuz hali olması gereken hal zannetmek cehaletten kaynaklanır. Karanlığın içerisinde yaşayanlar kendi gerçekliklerini ancak güneş doğunca görebilirler. İşte Kur'an bize güneşin varlığını ve doğurmamız gerektiğini gösterir. Cenabı Allah'ın Kur'an'ı insandan, insanı Kur'an'dan ayırmayışının ve gönüller sultanı efendimin, **“Kur'an insanın kullanma kılavuzudur”** deyişinin hikmeti budur. O insan ki Hakk'ın kendisini, tevhidi, kulum dediğini, imanı anlatan ve ispat edendir tıpkı Kur'an gibi. Bu sebeple Kur'an; Kitab-ı Kur'an ve natıkayı Kur'an diye isimlendirilir. Bizim Kur'an'ı işterek okumamızın yolu da budur.

Şimdi bize sevgilimizden bir mektup gelse üzerinde ne yazdığını bilmeden okumak nasıl ki gelen mektubu okumak değilse sevgililerin en sevgilisi olan Cenabı Allah'tan gelen Kur'an'ı da ne yazdığını bilmeden okumak aynı mesafededir. Kur'an Rabça yazılmış bir kitap olup mektupta belirtilen adresle sevgiliye kavuşabilmenin yolu Rapçayı bilmekten geçmektedir.

Cenabı Allah Kur'an'ı kerimi okunsun anlaşılın ve amel edilsin diye göndermiştir. Bizlerin Allah'ın kendisini anlatışındaki Allah'a iman edip o imanın gereklerini yerine getirmek yerine, Allah'ın anlatışına uymayan bir Allah tanımına inanıp o inancın gereklerini yerine getiriyor oluşumuz Allah'ın kendisini anlatışındaki Allah'ı Kur'an okuyamadığımız için bilmiyor oluşumuzdandır. Her iki imanın da ibadetleri farklı olduğundan birisi bizi Allah'a yaklaştırırken birisi Allah'tan uzaklaştırır. Bu uzaklaşma zan tevhidini barındırdığından Allah'a yaklaşıyormuş zannettirir. Kur'an'ı kerim sadece namaz kılın, oruç tutun, hacca gidin, kurban kesin, zekât verin ayetleriyle küçültülemeyecek kadar büyük bir kitaptır. Cenabı Resulullah efendimiz, kendisinden gayrıyı kendisinden gayrıya bildirmemiştir. Bilinmelidir ki, Kur'an'ı Kerime yazılan ayetler Onun söyledikleridir.

Dembir:

Hak erenleri her şeyi hep en yakında tarif etmiş, aranması gereken her ne var ise kendimizde aramamızı tavsiye etmişler ve bunun yolunu göstermişlerdir. Hz Resulullah da “Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur” buyurmuşlardır. Kur'an Allah'ı yedi kat gökyüzünde değil şah damarımızdan da yakın tarif etmiştir. Rıza baba da bir nefesinde, “Okumak bilersen Kur'an sendedir” buyuruyor. Bu beyanları nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Rıza babanın beyanını anlayabilmek için öncelikle bu beyanın bulunduğu dizelerin bütünlüğüne bakıp nereye işaret ettiğini görmek gerekiyor.

*

*Gel derviş, beri gel, yabana gitme;
Her ne arıyorsan inan sendedir.
Nefsine beyhude eziyet etme
Kâbe'ye maksudun Rahman sendedir.*

*Çöllerde dolaşıp seraba bakma,
Allah Allah deyip sehâba bakma.
Talibi Hak isen kitaba bakma
Okumak bilersen Kur'an sendedir.*

*İlminle bir kılı, kırka yararsın,
Gördüğün rüyada sade sen varsın,
Etrafına bakıp kimi ararsın,
Bu tehi kubbeyi kuran sendedir.*

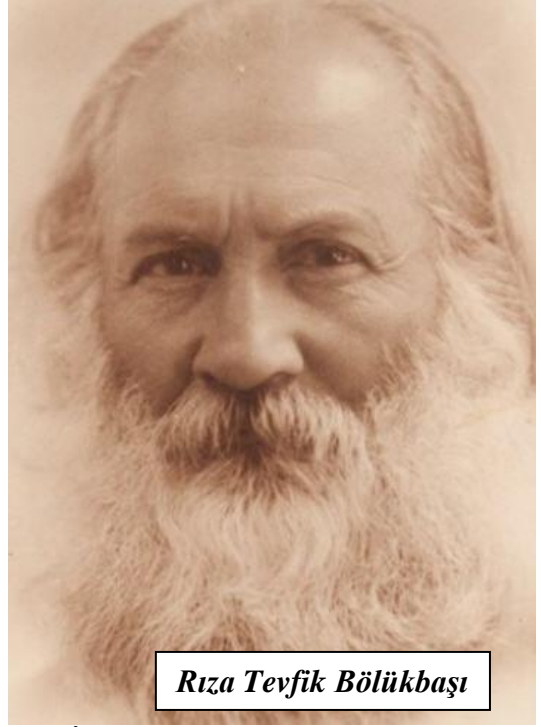
*Kılı kırk yarmağa irfandır deme;
Ona vahşi, bana yabandır deme;
Şuna gerçek, buna yalandır deme;
Birin aslı yok, yalan sendedir.*

*Ayrı mana verme küfür ile dine;
Varıp gelme şaşkın, şekk ü yakîne;
Arıfsen agâh ol sırrı Mübin'e;
Vesvesen küfürdür, iman sendedir.*

*Gir gönül şehrine, dolaş bir kere,
Kıyas et ne imiş güneşle zerre;
Yalnız sen kadirsin hayır ile şerre,
Şerre mail isen Şeytan sendedir.*

*Cilve etsin dersen kemâl ile Hak,
Çıkıp benliğinden bir kendine bak;
Ene Hak sözünü dilinden bırak,
Lâfa kulak verme, irfan sendedir.*

*Nefsini evvelâ çıkar aradan,
Bir renge boyanma aktan, karadan;
Gönlünde berk urur nuru yaradan,
Zulmette dolaşma, Yezdan sendedir.*

Rıza Tevfik Bölükbaşı

*İşittim babasız bir oğulmuşsun,
Hem cennette doğmuş, hem kovulmuşsun;
Hem kesret istemiş, hem boğulmuşsun,
Allah'ın suçu ne? İsyân sendedir.*

*Gayrıdan arayıp derdine çare,
Ne varlık verirsin mûr ile mâre?
Cennetten çıktınsa be hey avare,
Havva'yı aldatan yılan sendedir.*

*Şanın pek alidir, ne var pest isen?
Her şeye taparsın put-perest isen?
Bâde-i aşk ile eğer mest isen
Kendine gel âşık, canan sendedir.*

*Cahil müzahire Hak diye bakar,
Her köşe başında bir kandil yakar,
Bu seyl-i havadis durmayıp akar
İlel-ebed baki kalan sendedir.*

*Membai sendedir feyz-i hayatın
Gelip giden canlar hep nefehâtın.
Hayretten boğulma, bu kâinatın
Hepsi bir katredir, umman sendedir.*

*Her şeyin varlığı senin özündür.
Kendini çok gören kendi gözündür,
Bu mülke hüküm eden senin sözündür
Kalıbın kürsüdür, sultan sendedir.*

*Hey Rıza, takat yok Hakk'ı inkâra;
Sen mahrem imişsin didar-ı yara,
Şimdi agâh oldum sırrı esrara
Âlemi yaradan vicdan sendedir.*

*

***Gel derviş, beri gel, yabana gitme;
Her ne arıyorsan inan sendedir.
Nefsine beyhude eziyet etme
Kâbe'ye maksudun Rahman sendedir.***

Gel ey Hakk'ı talep eden! Kendi dışında ötelede, bilinmez, görülmez, işitilmez zannettiğin için zannındaki Hakk'ı bilip, bu bilgiyle o Hakk'a ulaşma talebinde olma. Varlığın Hakk'ın halkiyeti yani sen Hakk'ın zahirisin. Zannettiğin gibi kendi dışında nerede olduğu bilinmeyen bir Hak yok. Ötelede zannetmenin sebebi olan mevcut bilgilerinden geçmen gerek. Hakk'ın yaratması, yarattığıyla zuhurudur. Hak kendisini sana sende bildiriyor. Muradın, Hakk'a varmaksa kendi batınını kendinde zahire getir. Anlamalısın ki halkiyet olan varlığın Hakk'ın halkiyetidir.

***Çöllerde dolaşıp seraba bakma,
Allah Allah deyip sehâba bakma.
Talibi Hak isen kitaba bakma
Okumak bilersen Kur'an sendedir.***

Çöl senin kendi anlayışındır. Bu anlayışın içinde sana öğretilen Hak bilgisi Hakk'ın kendisini doğru tanımlayan bilgi değildir. İçerisinde Hakk'ın kendisini tanımladığı sana senden daha yakın olduğu, varlığın esasının ne olduğu, senin kendinle sana kendisini ispat ettiği bilgisi yoktur. Kendinde, kendisini zikreden Hakk'ı işitmen gerek. Hayalî bir Hakk'ı zikrederken kendini işitiyorsan ikiliktesin. İşte bu çöl olan bilgin sana Hakk'ı yaşaman ve kendinin dışında zannettiriyor, kendi dışında arattırıyor. Hakk'ı talep ediyorsan ak kâğıda kara yazıyla yazılmış kitabı sevap kazanmak için okumaktan geç. Kitabı okuyuşundaki anlayışın dahi ne okuduğunu anlamadan okumak üzerine dayalıdır. Okuduğunu işitmek ve anlamak için çöl olan anlayışından geçmen gerek. Kitap Hakk'ın kelamı olduğundan kutsaldır. O halde sen de Hakk'ın halkiyeti olduğun için kutsalsın. O kitap sana kendini okuman gerektiğini anlatıyor. Hakk'ı kendinde Hakk'ın öğretisiyle okumalısın. Varmak istediğin yer uzaklaştığın yerdir. Uzaklaştığın yere geri döndüğünde varmak istediğin yere varacaksın. Yapman gereken, kendi dışında zannettiğini kendinde kabullenmektir.

***İlminle bir kılı, kırka yararsın,
Gördüğün rüyada sade sen varsın,
Etrafına bakıp kimi ararsın,
Bu tehi kubbeyi kuran sendedir.***

Sahip olduğun ilim sende sana göreler doğuruyor ve bu sana görelerle yaptığın yorumlar seni Hakk'a yakınlaştırmak yerine kibirlenip Hak'tan yani özünden uzaklaşmanın sebebi oluyor. Sen Hakk'ı değil, Hakk'ın ilmini onu da yüzeysel olarak öğrenip kendini umman sanmandan dolayı bir zanni yaşamaktasın. Kendine göre doğrular oluşturup bu doğrulara göre hüküm vermekte, kendini her zaman haklı görmektesin. Kendi şartlarına göre aradığını hiçbir zaman bulamayacaksın çünkü Hak şartlara, kalıplara sığmaz. Hakk'a varmak istiyorsan kendine verdiğin müstakillik kalıplarını kırmalısın. Gökyüzünde zannettiğin gökyüzünde kayıtlı değildir. Kendine dön, kendinde ara. Sana senden yakın olana kendinde şahit olmalısın. Ne aradığını bilmediğinden bulduğunu, aslında aradığından gayri bir şey görmediğini göremiyorsun. Senden gören, işiten, zikreden, fikreden hep aradığın Hak, bunu anlayıp kabullenmelisin.

***Kılı kırk yarmağa irfandır deme;
Ona yahşi, buna yamandır deme;
Şuna gerçek, buna yalandır deme;
Birin in aslı yok, yalan sendedir.***

Yaşamı ve eşyayı kendine görelerle yorumlayarak olur olmaz, doğru yanlış kavramları verip sana göre doğrularda inat etmeyi, ben biliyorum ve bildiğim doğrular üzerine taviz vermeden yaşıyorum deyip sabit fikirli olmayı marifet zannetme. Kendine yapacağın en büyük kötülük sabit fikirli olmaktır. Şartların bakışını perdelemektedir, yakmalısın perdelerini ki gerçeği görebilesin. Şartlı bakanlar kendi şartlarını görmekten öteye geçemezler. Hakikat yaşamın olduğu haliyle bütünlüğüdür her ne yaşıyorsan. Öncelikle, olur mu böyle bunlar Hakk'a uygun değil, Hak böyle yapar mı, bunlar küfür deme. Kendi bilgilerle kıyasladığın için sana uymuyorsa kendi kıyasını terk etmelisin. Hak birlik zevkinde tecellidedir ve yaşam birlik içinde birliğin tecellisidir. İkilik sen olduğundan ikilik çıkartarak birlik zevkine eremezsin. Hakk'ın sendeki tecellisine şahit olman için varlığını nefsinle tevhit etmekten geçip varlığı Hak'la tevhit etmelisin. Hakk'ın zuhuru olan kendine gayrılık verip kendinde ben derken kendini işitiyor olman, olmayı oldurmaya çalışmandır ki bundan daha büyük yalan yoktur. Bir yalanı yaşıyorsun ey Hak talibi. Kendi yalanına inanıp yalanı iman zannediyorsun. Doğruyu yalanla kıyaslayıp doğruya yalan demekten kurtar kendini. Batılın içinde Hakk'a ait bazı vasıfların yüzeyselliğinin olması batılı Hak yapmaz. Bana görelerin değil mi kendine benlik verdiren ve kendini helake sürükleyen? Geçmelisin kendinden.

***Ayrı mana verme küfür ile dine;
Varıp gelme şaşkın, şekk ü yakîne;
Arifsen agâh ol sırrı Mübin'e;
Vesvesen küfürdür, iman sendedir.***

Küfür senin kendini nefisten ibaret zannedip varlığı nefsinle tevhit etmendir. Din ise varlığın Hak'la tevhit edilışıdır. Kendini ayrı Hakk'ı ayrı zannetmendir şirkin. Sana senden daha yakın yok. Kendi yakınlığında tecellide olan Hakk'ı kendinle örtme. İstesen de Hakk'ı örtemesin, örttüğün kendi görüşün olur fark et. Kendine şüphe olan ikilikle bakmaktan geçmedikçe, varlığı sahiplenmekten geçemeyeceğin için kendi hakikatine gafil ve cahil olarak kalacaksın. Bilişlerinden geçip, Hakk'ın bilişine ererek Hakk'ın seni bilişiyi kendini bilmeye başlamalısın. İşte o zaman sır olan Hakk'ın seninle tecelli edişine erebilirsin, Hakk'ı kendinde seyredip, işitip, zikredersin. Kendinde Hakk'a muhatap olursun. Senin kendiliğin tevhitir bu gerçeği fark etmelisin. Kendinden kendine yücelip, kendiliksiz kalmalısın.

***Gir gönül şehrine, dolaş bir kere,
Kıyas et ne imiş güneşle zerre;
Yalnız sen kadirsin hayır ile şerre,
Şerre mail isen Şeytan sendedir.***

Gönül şehri senin ben dediğin varlığındır çünkü varlığın Hakk'ın kendi tecellisidir. Bu sebeple sen göremesen de, bilmesen de bütünüyle gönül denilen Hakk'ın mekânıdır. Hak görüyorsun, Hak söylüyor, Hak işitiyorsun. Yaşamın Hakk'ın kendisini muhabbet edişi olduğundan her anınla ne yaparsan yap Hakk'ı ispat ediyorsun. Sen Hakk'ın ispatisin. Aklını, iradeni yani tüm bildiklerini ve bu bilgilerle oluşturduğun ikilik anlayışını yani gerçeğe arandaki benlik dağımı del ki ikiliğinden tevhide ulaşsın. Gir bu tevhit deryasına, Hakk'ı kendinde keşfetmeye başla. İşte o zaman ben dediğin kendinin ve Hak dediğin varlığın zahir ispatının ayrı olmadığını göreceksin.

Bunu gerçekleştirmeye iraden var. Sen Hakk'ı bilmeye donatılmışsın. Hakk'ı bilme özelliğini kendini bilmeye zayi etme seçim senin. Bilmeye Hakk'ı bilmeye yönelirsen işte o zaman nefsinin birin tafsilatı olduğuna hem işiterek, hem görerek şahit olursun. Ancak sana yolu gösterirler, yürüyecek olan sensin hiçliğe doğru. Firavun da sensin, mümin de...

***Cilve etsin dersen kemâl ile Hak,
Çıkıp benliğinden bir kendine bak;
Ene Hak sözünü dilinden bırak,
Lâfa kulak verme, irfan sendedir.***

Hakk'ın kemaliyle tecelli edişi kendisine ait vasıfları zuhura getirişidir. Vücutlanışı, sıfatlanışı ve fiil tecellisidir. Hakk'a varmak yani Hakk'ı kendinde bulmak istersen, ki Hakk'a varmak ancak ve ancak kendinde Hakk'a şahit olmaktır, benliğinden çıkmak, varlık olan tecellileri kendine nispet etmekten kendini kurtarman, zandan geçmen gerekiyor. Görmek istediğin tecelli kendinin dışında bir tecellinin sonradan görünür hale gelişiyle değildir. Tecelli kendinsindir, seninle tecelli etmiş zaten başka bir şey görmeyi bekleme. Hakk'ı görmek istiyorum demen, vücudu, sıfatı, fiili görmek istiyorum demendir. Varmak istediğin seninle varlık âleminde zuhurda bunu anla. Arandaki perde görüşündedir görülen kendi zahirliğinde değil. Bu hakikatin beyanı olan "Ene Hak" sözünü Hakk'a küfür etmek olduğu anlayışını ve söylemini bırakıp doğruluğunu kabul etmelisin. Kendini görürken Hakk'ı kendinde göremezsin. Bilmek Hakk'ı gayrılıksız bilmek içindir. Bilgiyi hal ile vücudlandırmalısın. Hakk'ı bilmeklik sende olduğundan kendinde bilmeyi kendinde uygulamalısın.

***Nefsini evvelâ çıkar aradan,
Bir renge boyanma aktan, karadan;
Gönlünde berk urur nuru yaradan,
Zulmette dolaşma, Yazdan sendedir.***

Nefsini yani varlığını nefsinle tevhit ettiğin için ilahlaştırdığından dolayı emmare boyutuna sürüklediğin tecellinin kendisi olan nefsinin emmare boyutunda tutan zulmaniyetten çıkartıp aslına secde ettir. Nefsinin varlığı yoktur. Varlık, kendiliksiz olarak senin varlığıdır. Nefsinden nefsinin değil nefsinin kendini görmek için bak kendine idrak gözüyle. Ak ve kara ikiliğinden tevhide geç yani ben ve Hak ikiliğini tevhit et. Deryada olmak için soyunmak lazım. Derya varlık kabul etmez. Varlığında gören, işiten, zikreden, fikredendir Hak, sana kendisini sende bildirip ispat edendir. Sen nurun yani hakikat gerçeğinin zuhurusun. Hakk'ı sahiplenip Hak ile Hak'ta Hakk'ı değil, Hak ile Hak'ta kendini bilmekten geç ki sen olan Hakk'a kendinde arif olasın. Anla ve kabul et, kendin dışında varılacak bir Hak yoktur.

***İşittim babasız bir oğulmuşsun,
Hem cennette doğmuş, hem kovulmuşsun;
Hem kesret istemiş, hem boğulmuşsun,
Allah'ın suçu ne? İsyân sendedir.***

Sen ki Âdem namzedisin yani Muhammedî nurla ruhlanıp, Hakk'ı gayrılıksız bilme ve bu bilmeye gördüğü Hak, işittiği Hak, zikri Hak, fikri Hak olarak Hakk'ın muhatabı olma yeteneğini, yaratılışında bünyesinde barındırsın. Varlığım senin varlığıdır, ben senin kendini muhabbet edişinim beyanını bu beyana kendinde şahit olarak dile getirdiğin boyut olan vahdetten, nefsaniyet giyinilen, ikiliğe çıkılınan, nefsi sahiplenip zulme düşülen yere geldin. Gelişin, görünürlük âleminde Hakk'ın görünürliğünde cemel seyri içindi ve gelişin Hakk'ın kendisini görünürliğünde yani kendi nefsinde seyretmek içindi.

Bu istek, Hak bilinmek istediği için yaratılışında mevcut. Lakin çıktığın kesret denilen Hakk'ın esma ve suret giyişi olan nefsinin sahiplenerek, kendini nefsinle ilahlaştırıp özünü kaybettin. Hak seninle kendisini bilecek yönüyle zahir oldu lakin sen bilmeyele kendini bildin, ben görüneyim, ben işitileyim, ben zikredileyim ben secde edileyim istedin. Hem Hakk'ı görmek istedin, hem de görünürlüğü kendinle tevhit ettin. İşte bu hakikatte isyandır. Hakk'a, nefsinin hiçliği olan varından geçerek secde etmedikçe şirkin bitmeyecek. Hak'ta ikilik yoktur o ikiliği mümkün olmayan birliktir. İkilik sende, birlemelisin.

***Gayrıdan arayıp derdine çare,
Ne varlık verirsin mûr ile mâre?
Cennetten çıktınsa be hey avare,
Havva'ya aldatan yılan sendedir.***

Derdin ikiliğini tevhit emekse eğer ikilikle bulunarak ve ikiliğinle bulunmanın sebebi olan bilgiyle yaşayarak iki görüşünle kendine ve Hakk'a ayrı varlık veren bakışınla bakıp kendin olarak bulunmaya devam ederek Hakk'a varamasın. Hakk'ı bildirecek bilgi, bilen sen olmaya devam ettikçe derdine çare olamaz. Hakk'ın ilmini değil Hakk'ı bilmelisin. Çare tevhide ulaşım, varlığını tevhit anlayışına tabi kılmandadır. Bu âlemde kendi tafsilatını seyrettiğin için kendin ve âlem birliğine ulaşmalısın. Gördüklerine kendinden gayrı müstakillik verme sakın. Nefsaniyet giyişin şehadet etmen içindir. Nefsinin ilah yapan, ilahlığı sevdiğinden Hakk'ın varlığını giyinerek ikilik çıkartan sensin, yoksa yaratılmışlıkta ikilik yoktur. Tevhit kendi ikiliğini birlediğinde zahir olur kendinde. Anlamlısın ki ikilik de sende tevhit de sende. Yapman gereken şaşılığını tedavi ettirmendir.

***Şanın pek alidir, ne var pest isen?
Her şeye taparsın put-perest isen?
Bâde-i aşk ile eğer mest isen
Kendine gel âşık, canan sendedir.***

Aslın Hak'tır senin, zahirin nefis. Nefsaniyet giymiş olman şirk ehli ol diye değil Hakk'ı zahirlikte seyret diyedir. Hakk'ın bilinme isteğiyle özelliklerini görünür kılışında ve iradende kendini sahiplenerek ilahlık iddiasında bulunma özelliğine sahip oluşun şirkinin sebebi değildir. Bilme yeteneğini doğru yerde yani Hakk'ı bilmede kullanmamak senin gafletinden kendine zulmedişindir. Nefsinin isteği isteğin, sevgisi sevgin, zikri zikrin olmuşsa giyindiğin gibi soyunmalısın da. Kendini varlığın sahibi sanıyorken her gördüğün görünürlüğü de varlık sahibi zannederek iki baktığından iki görmektesin. Batnında mevcut olan ilahi aşkı zikre hizmetle kendinde zahir edersen, aşkın cezbese gerçek sarhoşluğu doğurur yani aklın değerlerinden, şartlanmalardan, doğrularından geçersin. Algıların nefse tabi olmaktan arınınca tevhide tabilik başlar, canan olan Hakk'a kendi zahirliğinde şahit olup Hakk'a kendinde muhatap olarak varlık sahnesinde insanlığına ulaşmış olursun. Aşkın narında kül olursan küle varır, küllerinden yeniden doğarsın. Bu doğum, Hakk'a kendinde şahit olunan irfaniyet doğuşudur.

***Cahil müzahire Hak diye bakar,
Her köşe başında bir kandil yakar,
Bu seyl-i havadis durmayıp akar
İlel-ebed baki kalan sendedir.***

Kendisine gafil oluşun yani varlığının Hakk'ın zuhuru olduğundan habersiz kendine Hak'tan ayrı varlık verip Hakk'ı öteleyişin cehaletidir. Algıların dünyaya açık Hakk'a kapalı olduğundan yanılğı içerisinde, varlığı benlik olarak yorumluyorsun. Bu sebeple içinde bulunduğun hali olması gereken doğru hal, ibadetlerini de Hakk'a ulaşan ibadet zannediyorsun. Hakk'ı yedek ilah yapıp gayrıları ilahlaştırma.

Her köşe başında kandil yakarak yani her yaptığını kendini ispat etmek, yüceltmek, zikrettirmek ve kibir giyinmek için yapma. Ne yaparsan yap, ne kadar kendini büyük görürsen gör kaçınılmaz olan Hakk'ın varlığıyla var oluşundur ve benliğin bir gün bitecektir. Kandili kendi iç âlemine yakmalısın yani varlığı nefsinle değil Hak'la tevhit edip, kendi karanlığını aydınlatarak kendi aslını görmelisin. Bu hakikat gerçekleşmediği sürece içinde bulunduğun ikilik anlayışı kendinde hâkim olacaktır. Oysa nefsin fani, gelip geçicidir. Bu fanilikte baki olanı görmek ancak tevhit imanı ile mümkündür. Bilmelisin ki sen zahirinle fani, batınınla bakisin. Batının Hak zahirin halktır. Fanilik suret ve esma olan görünürlüğün baki olan Hakk'ın sıfatı ve sıfatlarının sınırsızlığındandır. Fanilik olmasaydı sınır olurdu. Sen kendinde Hakk'ı bilenlerden ol, ölmezden evvel ölerek. Hakk'a nispetle aslında fanilik de yoktur.

***Membai sendedir feyz-i hayatın
Gelip giden canlar hep nefehâtın.
Hayretten boğulma, bu kâinatın
Hepsi bir katredir, umman sendedir.***

Baki olan Hak sendedir çünkü sen Hakk'ın zahirligisin. Görüşünü dışa dönük olmaktan alıp içe çevirdiğinde göreceksin ki Hakk'ın zuhuruna ben demekteymişsin. Her yaptığın ve yapabilmenin ardındaki sıfatların cümlesi kendini beyanından ibarettir. Kendini beyan edişin için yaptıkların ise Hakk'ın seninle kendisini beyanıdır. Görüşün Hak, görüşünün gördüğü de Hak'tır. İşitişin Hak, işitişinin işittiği de Hak'tır. Kısaca Varlığın Hak, varlığının var oluşu da Hakk'ın kendisini beyanıdır. Hayretten boğulma yani seninle zuhura gelen cümle tecellilerde kendini görüp kendinde tevhit ederek benlik çıkartma. Benlik çıkartışın kendine zulmetmendir. Sen yaptıkların, bildiklerin, gördüklerin, işittiklerin, düşündüklerin, sevdiklerin değılsin. Sen, bilen, gören, işiten, zikreden, sevensin. Sen nefsinden ibaret nefis değılsin. Sen nefsaniyet giyensin. Tıpkı, giydiğin gömlek gibidir nefsin.

***Her şeyin varlığı senin özündür.
Kendini çok gören kendi gözündür,
Bu mülke hüküm eden senin sözündür
Kalıbın kürsüdür, sultan sendedir.***

Anlamalısın ki her şey denilen anlatabilmek için senin dışındaki nefsin ve nefsinin varlığını oluşturan unsur adına kullanılan tabirdir. Vücudun, kulağın, gözün, dilin, burnun, elin, ayağın gibi ve gözünle gören, kulağınla işiten, dilinle söyleyen, elinle tutan, ayağınla yürüyen sensin. Aslı itibariyle kendi sıfatlarını seyirdesin ve kendim dediğin Hakk'ın seninle varlık âleminde zahir oluşudur. İki bakıyorsan iki görmen, bir bakıyorsan bir görmen bu sebeptendir. Var eden de varı seyir eden de sensindir.

Cümlesi tek tek sıfattır sen cümle sıfatsın. Cümlesi sana seni anlatmaktadır. Her şey kendileri olarak kendilerini bilmeden seni sana anlatmaktadır. Esmâ müsemmasından ayrı olamaz, suret siretinden. Sen müsemmanın zahiri, sen siretin varlık âlemindeki halisin. Sen el değılsin el senin elin, sen görme değılsin gören sensin, sen ayak değılsin ayakla yürüyensin ve kendine ben derken bile, ben deyişin Hakk'ın seninle zahir oluşundandır. Görüşünü suret görmekten kurtarıp suretle görünür olanı görmeye çevirdiğinde gördüğünün değıl görüşünün değıştiğini göreceksin. Sen Hakk'ın kendisini muhabbet edişinin muhatabı olansın. Sen zatına delilsin.

**Hey Rıza, takat yok Hakk'ı inkâra;
Sen mahrem imişsin didar-ı yara,
Şimdi agâh oldum sırrı esrara
Âlemi yaradan vicdan sendedir.**

Hakk'ı inkâr etsen de, iman etsen de aslında tevhidin içindesin ve ikilik çıkartman mümkün değildir. İstesen bile kendini ayıramazsın. Senin iki zannetmen biri iki yapmaz. Görmesen de Hakk'ın görünürlüğüdür. Görüşünün Hakk'ı görüyor, işitişinin Hakk'ı işitiyor, zikredişinin Hakk'ı zikrediyor, fikredişinin Hakk'ı fikrediyor oluşu ama senin kendine gafil oluşun bu hakikati değiştiremez. Sen Hakk'ın zahirisin. İşte bunu bilişin kendini bilişin, kendini bilişin kendinden Hakk'ı bilişindir. Nefsin bilinmekliği, sen bilmekliğisin. Bu sebeple nefsin senin için yaratıldı. İki bakarsan kendini nefisten ibaret zannedersin, bir bakarsan Hakk'a kendinde arif olursun. Görüşünle görmeni birlemelisin. Hak ikiliği mümkün olmayan birliklidir. İkilik çıkartman imkânsızken iki çıkartmaya çalışman kendine eziyet, kendini inkâr etme çabasıdır lakin inkârın dahi ikrardır. Kendi tafsilatına bakıyorsun nereye baksan. Bakan bakılında kendisini görür.

Dembir:

Kur'an her okuyanın rahatlıkla anlayabileceği ve sevap kazanabileceği bir kitap mıdır efendim?

Özkan Günal:

Şimdi öncelikle şunu anlamalı ve kabul etmeliyiz ki Cenabı Resulullah efendimiz zahiren Arap yarımadasında dünyaya geldiği ve tevhidi tebliğ ettiği insanların Arap lisanı kullanıyor oluşları sebebiyle peygamber efendimizin anlayabilsinler diye Kur'an'ı Arapça beyan etmiş olmasından dolayı Kur'an'ı kerim Arapça yazılmış bir kitaptır. Bu, Kur'an ancak ve ancak Arapça okunur anlamına gelmemektedir. Kur'an ancak Arapça okunur diyenler Kur'an'ın okunmasını isteyemeyenlerdir. Eğer tezleri doğru olsaydı Cenabı Resulullah efendimiz kendisine gelen başka bir diyarda başka bir lisanı kullanan bir insanın "Ya Resulullah benim halkım Arapça bilmediği için ayetleri okuyup anlayamıyor, ne yapalım?" diye sorduğunda "Ayetlerimizi halkının anlayacağı dile çevirebilirsin"

cevabını vermezdi. Öncelikle okunulacak olanı anlamanın ilk boyutu olan ayetlerde ne yazdığını okuyabilecek hale getirilmesi, sonra okuduğumuzun kendi varlığımızdaki ispatını bulmamız gerekir. Bizler Cenabı Allah'ın ayetleriyle bize neyi anlattığını ve bizden ne istediğini okuyabilmeliyiz ki anlayalım ve amel olan kendi varlığımızda ispatını bulalım.

Şimdi Kur'an'ı kerimde her okuyanın rahatlıkla anlayabileceği birinci anlam, insanlığa ait ortak değerlerin ne olduğu ve o değerler üzerine yaşamamız gerektiğidir. Kur'an bize insanın Allah'a inanan, peygambere inanan, Rahmaniyyet olan güzel ahlak üzerine yaşayan olması gerektiğini ve bunlarla insana ait yaşamdaki kural ve kaidelerin ne olduğunu göstermektedir. Sevmek, hoş görmek, merhamet etmek, affetmek, paylaşımcı olmak, kimseyi incitmemek, cana kıymamak ilkelerinin uygulanması gerektiğini göstermektedir. Bizler Kur'an'ı anladığımız dilde okumaya başladığımızda bunları görebiliyoruz. Bu haller üzerine yani Kur'an'ın istediği şekilde yaşantımızı yeniden düzenlediğimizde nuraniyete ait yaşamı yaşamaya başlarız. Buna melek seviyesine ulaşmak denir.

Ancak içerisinde hala ikilik taşıdığı için Rabbin isteğine ulaşamamış olur. Bunu herkes okuyup anlayabilir.

Kur'an'ın bir anlamı daha vardır ki işte o Arapçayı bilenler tarafından okunulup anlaşılıp amel edilen anlamıdır. Buna tevhit üzerine yaşayan, nefsinden rabbini bilen insan-ı kâmil denir. Ve Allah'ın tarif ettiği insan budur. Çünkü insan melek olsun diye yaratılmamıştır.

İşte bu anlama ulaşabilmek için natıkay-ı Kur'an'dan işiterek Kur'an okumak gerekir. Rabçayı bilenin Rabçayı öğretmesiyle... İşte o zaman Kur'an kitap olmaktan çıkıp kâinat olmaya, kâinat olmaktan insan olmaya yücelir. Kişinin rabbinin adıyla kendisini okumasıdır Rabça Kur'an okumak. Nefs-i feragat gerektiğinden feragatı gerçekleştiremeyenlerce anlaşılamayacak olan anlamı budur.

Dembir:

İnsan mı Kur'an'ı şereflendirmiştir, Kur'an mı insanı?

Özkan Günal:

Kur'an'ı kerim kitap olması sebebiyle değil içerisinde Allah'ın sözlerini barındırdığı için kutsaldır. Ve Allah sözlerini kendi özellikleriyle yaratmış olduğu insana söylemektedir. İnsan dışındaki diğer canlılarda Ahsen özelliği olmadığı için bu sözleri okuyup anlayarak kendi varlıklarında Allah'ı bilme yoktur. İnsan ise Allah'ın kendisini bilecek olma yönüyle teşbihe çıkışı olduğundan meleklerde dahi bulunmayan bilebilme özelliğine sahiptir.

Şimdi, insanın bu özelliğe sahip canlı oluşuyla bu özelliği kullanarak Allah'ı biliyor oluşu farklı olgulardır. İnsan Allah'ı bilme potansiyeline sahipken bu potansiyeli nefsinde kullandığı sürece gerçek anlamda insan değildir sadece namzettir. Bu, gömülü altının üzerinde fakirlik yaşamak gibidir. Ne zaman ki insan Kur'an'ı kerimdeki Allah'ın hitabını işitmeye başlayıp, işittiği hitabın mesuliyetini alıp kendisini Allah'ın insan dediği tanıma ulaştırdığında kendisinden Allah kendisini muhabbet etmeye, zikretmeye, sevmeye, bilmeye, yüceltmeye başlar. İşte o zaman insan da Allah ile kutsiyet kazanır. Kur'an insan içindir, insan Kur'an'la beyan eden Allah'ın muhatplığı için. Bu sebeple birbirlerinden ayrılmaz bir bütünlüktür ve bu sebeple ikiz kardeşirler. Kitab-ı Kur'an ve natıkay-ı Kur'an olarak isimlendirilirler.

İmam Ali efendimizin "*Ben konuşan Kur'an'ım*" beyanı bu hakikatin ifadesidir. Kur'an var okuyacak insan yok, Kur'an noksandır. İnsan var lakin Kur'an'ı okuyup kendisini Kur'an'la güzelleştirmiyor, insan noksandır. Noksanlığın tam olması iki yarımın bir olmasıyla mümkündür.

Dembir:

Eyvallah efendim, gönlünüze sağlık. Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz.

SİZDEN GELENLER

Okuyorum

Bir zaman gönlüme Allah ile konuşma isteği düştü. Yaradan elbet yarattığını bir başına bırakıp, köşesine çekilmiş olamazdı. O koskoca Allah'tı. Elbet kuluyla konuşabilirdi. Ama nasıl? "Evet" dedim, "**Kuran**". Allah'ın kelamı olarak öğrenmiştik Kuran'ı. Demek ki Allah benimle Kuran'da konuşuyordu. Hemen o yaz tatili Kur'an kursuna yazılıp Arapça öğrendim.

Allah Arapça konuşmuştu ama ben Arapça anlayamıyordum ki. Okuyordum ama anlamıyordum. Gidip Türkçe mealini aldım. Sonuçta amacım sevap kazanmak değil, Onunla yani Allah'la konuşabilmek ve söylediklerini anlayabilmektir. Kendimce bir yol izlemeye başladım. Ne zaman Onunla konuşmak daha doğrusu O'nun benimle konuşması ihtiyacını duysam, suyla abdest alıp elime Kuran'ı alıyorum, besmele çekip rastgele bir sayfa açıyordum. Açtığım sayfayı büyük bir heyecanla okuyordum ancak hayal kırıklığıyla geri kapatıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum. Sanki ayetler birbirinden bağımsızdı. Arada bağlantı kurmakta zorlanıyordum. Üstelik benim beklediğim şeyler de yazmıyordu. Sonra bir ümit başka bir sayfa açıyordum, sonuç yine aynı. Bu sefer tarihte yaşanmış bir olay anlatılıyordu sanki. Ben bu kıssayı okuyunca ne değişecekti ki! Bilmiş olunca derdime derman olmuyordu ki...

Anlamaya başlamıştım, demek kendi dilimde bile yazılan bir şeyi anlayamayabiliyordum ve Kuran'ı okumak bu değildi. Ya neydi?

Bir gün Allah lütfetti. Hem de insan olarak yaratılmış bir canlı için daha alası, daha değerlisi olmayacak bir lütf. Benimle konuştu hem de gerçekten. Karşımda tüm ihtişamı ve gerçekliğiyle Canlı Kuran olarak durmaktaydı. Her kelamı, her hareketi ve her bakışı ayet olan Canlı Kuran... Sonra içeriden içeriye Kuran'a bakışım, âleme bakışım, kendime bakışım değişmeye başlamıştı. Canlı Kuran'ım buyurmuştu ki; "Fail O, mevsuf O, mevcut O. Her neyi görüyor, işitiyor, zikrediyor olursan ol, O'nu görüyor, O'nu işitiyor, O'nu zikrediyorsun. Senin "ben" deyişin dahi Allah'ın "Ben" deyişidir." Ben Allah'la konuşmak isterken, meğer kendim de dâhil olmak üzere her konuşan Oymuş da, kulaklarım tıkalıymış. Kendisini anlatmaktaymış her zerrede. Benim aralarında alaka kurmadığım ayetler birbiriyle ahenk içinde her zerrede Allah'ı ispat etmekte, anlam veremediğim kıssalar kendi iç âlemimde her an yaşanmaktaymış. Okumayı bilene âlem Kuran'mış, hatta insan "Hakk'a ayet olunca, Canlı Kuran'mış." Ama bunun için Allah'ın bu yaratılmışlık âleminde kuluyla muhatap olduğu, O'nun gözü, kulağı, dili, delili olan, Canlı Kuran olan Mürşid-i Kâmiline varmalıymış ki kendisinin

de kulağı delinsin, gözü açılsın, okumayı öğrenebilsin ve Kuran okuyabilsin.

Artık Allah'la sadece ak kâğıtta kara yazı olarak satırdan değil, bu âlemde ve kendimde muhatap olacağım. O'nun muhabbetine muhabbetçi olarak karşılık vereceğim. Değil mi ki hiçbir amelimin ve ibadetimin sebep olmadığı, yalnızca lütfundan ve kereminden, O da benimle muhatap olmak isteyip kendisine seçmiş, Kuran'ı sadırdan okuma fırsatını sunmuş, o zaman Ferhat'leyin inanalım canlar, çoğu gitti azı kaldı. Rabbim layık olma yolundaki gayretimizi ziyade ve daim eylesin.

Aşk u niyazla.

Funda Can

**Zahida suret gözetme içeri gel cana bak
Veçhi üzre gör ne yazmış defter-i Rahmana bak**

**Mushaf-ı hüsnünde yazmış “kul huva'llah” ayeti
Gel inanmazsan gir oku mekteb-i irfana bak**

**Çeşmini gösterdiğince aşkın canın alır
Leblerin açtıkça can nefh eyleyen canana bak**

**Zülfünün her bir telinde bağlı bin Mecnun'u gör
Hattının leylindeki yüz bin meh-i tabana bak**

**Ateş-i ruhsar ile yanmış kararmış çehresi
Har libasından soyunan nokta-i üryana bak**

**Hep mülazim kulluğunda bu cihanın şahları
Kapısında padişahlar kul olan sultana bak**

**Âlem anın hüsnünün şerhinde olmuş bir kitap
Metnin istersen Niyazi suret-i insana bak**

ÜMMANIN ÇOCUKLARI

Yusuf: 3,5 yaşında

Dembir: Yusuf, kitap nedir?

Yusuf : Okumak.

Dembir: Kur'an nedir?

Yusuf : Okumaktır.

Dembir: Kur'an'dan neyi okuruz?

Yusuf: Babamı.

Dembir: Kur'an okumak ister misin?

Yusuf: Okuyorum zaten.

Dembir: Aşya, sen kitap okumayı seviyor musun?

Aşya : Evet.

Dembir: Ne tür kitaplar okuyorsun?

Aşya : Büyüyünce yazılı kitaplar okumak istiyorum.

Resmi az olsun istiyorum.

Dembir: Allah'ın kitabı var mı?

Aşya: Var galiba! (Sorduğuna göre olması lazım! 😊)

Dembir: Nasıl bir kitap olabilir?

Aşya: Böyle, Atatürk'le ilgili.

Dembir: Şence Allah'ın kitabının içerisinde ne yazıyor olabilir?

Aşya: Atatürk'ün yaptığı savaşlar yazıyordur. Atatürk savaştı ve bu dünyayı bize bıraktı.

Aşya: 6 yaşında

Dembir: Özlem, okumayı seviyor musun, ne tür kitaplar okuyorsun?

Özlem : Evet seviyorum. Resimli kitaplar okuyorum. Her yazıyı okuyamıyorum ama bazılarını okuyorum. Kitabı resminden okuyorum.

Dembir: Kur'an'ı duydun mu, o kimin kitabı?

Özlem : Duydum, yazılı olan bir kitap. Allah'ın kitabı.

Dembir: Kur'an neden Arapça şence?

Özlem: Yazısı Arapça çünkü her yazı aynı olmasın diye onu değişik yazıyla göndermiş.

Dembir: Kur'an'ı bize kim öğretiyor?

Özlem: Öğretmenler.

Dembir: Allah insanlara neden kitap göndermiş?

Özlem: Çocuklar okuma yazma öğrensın diye. Yazılar Türkçe olsaydı daha güzel ve kolay olurdu. Kur'an okumak biraz zor bir şey.

Özlem: 7 yaşında

Dembir: İlknur, kitap nedir?

İlknur: Okuduğumuz, içinden bilgiler aldığımız çok güzel bir öğretim sayfası.

Dembir: Senin bildiğin kitaplar var mı?

İlknur: Var ama ismini hatırlamıyorum.

Dembir: Peki, mesela Kur'an bir kitap mı?

İlknur: Evet.

Dembir: Kur'an'da neler yazıyor?

İlknur: Allah yazıyor.

Dembir: Kur'an'ı kim yazdı?

İlknur: Allah yazdı, tahmin ediyorum.

İlknur: 7,5 yaşında

Dembir: Melisa, kitap nedir?

Melisa : Bizim okuduğumuz ve bilgi edindiğimizdir.

Dembir: Melisa, okuma yazmayı yeni öğrendin hoşuna gitti mi, senin hayatında neler değiştirdi?

Melisa : Her şeyi okuyabiliyorum, öğrenmek kolaylaştı.

Dembir: Şu anda hangi kitabı okuyorsun?

Melisa : Babam bana "Arayış" diye bir kitap okuyor. Pek anlamıyorum zor biraz. Ben de öğrenci fıkralarını okuyorum.

Melisa: 8 yaşında

Dembir: Kur'an nedir hiç duydun mu?

Melisa : Namaz bittikten sonra okunur.

Dembir: İçinde ne yazıyor?

Melisa: Arapça yazılar yazıyor. Allah'ı tanıtıyor.

Dembir: Ercan, kitap okumayı seviyor musun?

Ercan: Orta derecede seviyorum. Okumak insanı bilgilendirir, insanın bilmeye ihtiyacı vardır.

Dembir: Kur'an diğer kitaplardan farklı mı?

Ercan: Evet, normal kitaplarda hikâye yazar ama Kur'an'da Allah'ın adları yazıyor.

Dembir: Kur'an sence neden Arapça yazılmış?

Ercan: Eğer Türkçe yazılmış olsaydı herkes okur anlardı. Ama Arapça yazıldığı için önce anlamamız lazım yani çaba harcamalıyız.

Dembir: Kur'an'ı Arapça okumak bize bir şey kazandırır mı?

Ercan: Hayır, okuyup anlamamız lazım. Öyle başlayıp yarım saatte bitecek bir kitap değil.

Ercan: 8 yaşında

Gülşah: 11,5 yaşında

Dembir: Gülşah, kitap insana ne verir?

Gülşah: Bilgi hacmini genişletir. Kitap okumak başkalarının sonuçlarından ders çıkartmaktır, başkalarının tecrübelerinden yararlanmaktır.

Dembir: Kitap yazmayı hiç düşündün mü?

Gülşah: Etkinlik olarak kitap yazmışlığım var ama ben daha çok okumayı seviyorum.

Dembir: Kur'an nedir?

Gülşah: Peygamberimizin ve ümmetinin cennete girmesi için Allah tarafından Cebrail vasıtasıyla vahyedilen kitaptır.

Dembir: Arap alfabesi biliyor musun, hiç Kur'an okudun mu?

Gülşah: Evet.

Dembir: Peki, anladın mı?

Gülşah: Hayır anlamadım ama kötü bir şey yazılı olmadığına eminim. Mesela İngilizce bir şarkıyı anlamını bilmeden söylersin ama küfür ediyor olabilirsin bilmeden. Kur'an öyle değil.

Dembir: Anlamını bilmeden Arapça olarak okumak sana ne kazandırır?

Gülşah: Anlamını bilmeden okuduğum bir şey bana hiçbir şey kazandırmaz. Türkçe okumak lazım...

**Gel vuslata irdin ise bu dert ile firak nedir
Dostu yakın gördün ise bu baktığın ırak nedir**

**Vuslat eri olan kişi gerek varlıktan yok ola
İş bu yola girmeklige bir görelim durak nedir**

**Vuslat eri oldun ise göz hicabın bildin ise
Dostu ayan gördün ise bu varlığı bırak nedir**

**İlim hot göz hicabıdır dünya ahret hesabıdır
Kitap hot Aşk kitabıdır bu okunan varak nedir**

**Zinhar gözünü aç gör nefis tuzagını seçe gör
Dost mahfiline geçe gör andan yeğrek durak nedir**

**Eğdirsin kim gözüm görür dava manada erir
Gündüz güneş şule verir gece yanan çırağ nedir**

**Yunus der aşikâr nihan Hak doludur iki cihan
Gelsin beri dosta giden Hûr u Kusur Burak nedir**

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Birinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

İnsana çeşitli iyilikler lütfeden, Kur'an sofrasına insanları ve cinleri davet eden Allah'a hamdolsun. Rahman namına o sofralara çağırınların Efendisi Hz. Muhammed'e; irfan sofralarına koşarak kalplerine irfan dolduran Ali'ne ve ashabına salat ve selam olsun. Bundan sonra bu fakir kul Mısri her ne kadar o sofralara güzel icabet edemedi ise de uzun zamandan beri yüce Allah'ın şu sözüyle o sofranın inmesini istiyordu.

“Allah'ım, bize gökten öyle bir sofrayı indir ki bizden öncekilere de, bizden sonrakilere de bir bayram ve senden bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Muhakkak sen, rızık verenlerin en hayırlısın.”

Bin yetmiş altı yılı Şevval'inin ikinci günü akşama doğru kibleye karşı oturmuş, ***“Fakirlik tamam olduğu zaman o, Allah'tır.”*** sözünü düşünüyordum. Allah'ın ilhamıyla sırrıma, bunun hakiki bir manası doğdu. O kadar kesin bir mana doğdu ki artık bunun ötesinde bir mana yoktur. Allah bana açıkça gösterdi ki kendisinden başkasının ne zahirde, ne batında varlığı yoktur. Yalnız var sanılır. Bana bildirdi ki arifin sırrında vücuttan fakirlik tamam olmayınca perdesiz, doğrudan doğruya Hakk'ın yüzüne bakması mümkün olmaz. Nitekim yüce Allah, Kur'an'ı Kerimin Kıyamet suresi 32 ayetinde buyurmuştur,

O gün bazı yüzler sevinçli, Rablarına nazırdır.

Varlığı atmazsa, Allah'ın göklere ve yere arz ettiği, onların kabulden imtina edip sadece insanın yüklendiği vücut emanetini ödememiş olur ve bu suretle büsbütün hıyanetten kurtulamaz. Allah'ı da sevmeyen olur çünkü Allah Teâlâ Enfal suresi 58 ayetinde,

Allah hainleri sevmez

beyanıyla ifade ettiği üzere onu sevmez. Onun gözünden perde nasıl kalksın ve nasıl Allah'ı görsün ki o, Hakk'ın olan vücudu kendine mal etmektedir. Çünkü fakrın tamamı, Allah'tan başka her şeyden varlığı almaktır. Vücut kalkınca Hak görünür ve hiç kaybolmaz. Dersen ki, ***“Vücut görünürde ve gerçekte Allah Teâlâ'nın ise o halde arif kim, O'na bakan kim, O'nu gören kim?”*** Derim ki, ***“Vücut birdir ama mertebeleri çoktur. Bir mertebede muhiblikle, bir mertebede mahbuplukla görünür. Bir mertebede gül olur, diğerinde bülbül.”*** Futuhat-ı Mekkiyye'nin başında şöyle bir beyit vardır,

“Rab Hak'tır, kul Hak'tır. Ah bilseydim, kimdir mükellef. Kuldür dersen, o ölüdür. Rab'dır dersen o halde O nasıl mükellef olur?”

Buradan anlaşıldı ki fakr, İki cihanda da yüzün yok olmasıdır. Yani dünya ve ahiret Âdem'dir. Bunların varlığı yoktur çünkü varlık gerçekte Allah'ındır. Mahlûkata varlık vermek mecazidir. Peygamber'in, ***“Nefsini bilen ancak Rabbini bilir”*** sözünün manası da budur. Çünkü nefsinin vücudu olmadığını bilirse, kendisinde olan vücudun Allah'a ait olduğunu anlar. Yani kendisinin, mahiyeti itibariyle Rab, görünüş itibariyle nefis olduğunu bilir. Yahut o aynen Rab, görünüş itibariyle nefistir diyebilirsiniz.

“Fakirlik küfür olayızdı.” sözüne gelince bu, nafil ibadetlerle Allah'a yaklaşmanın sonucudur. Ama benim söylediklerim, farz ibadetlerle Allah'a yaklaşmanın sonucudur. Ahzab suresi 4 ayet,

Allah gerçeği söyler, O, yola iletir.

**Ey zahit sen bizi sanma günahkâr
Günahımız yoktur sevabımız var
Gördüğümüz demi hoş görür Settar
Bu sırra Kuran'la cevabımız var**

**Fiilimizi bais-i azap sanma
İçtiğimiz haram bir abdır sanma
Sana haram olan şaraptır sanma
Cennet ırmağında şarabımız var**

**Elest bezmindeki ahd ü peymandan
Ayrılmayız asla biz o imandan
İsmail'e nazil olan kurbandan
Soframızda meze kebabımız var**

**Hak'tan bize her dem hidayet olur
Muhammed Ali'den inayet olur
Saz çalsak Allah'a ibadet olur
Davud peygamberden rebabımız var**

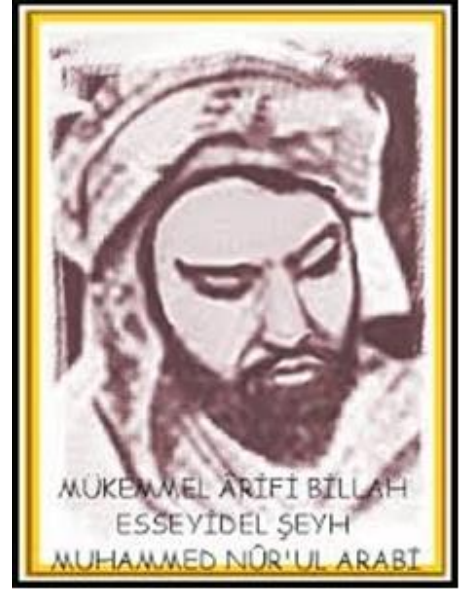
**Bu ana değin ta Kâlû beladan
Haberimiz vardır her maceradan
HARABİ' ye ihsan olmuş Hüda'dan
Okuyoruz işte kitabımız var**

MAKALE

ŞEYH AHMED B.İDRİS'İN SALÂVAT-I ŞERİFE'SİNİN ŞERHİ

Bismillahirrahmanirrahim

Malum ola ki, talim ehli ve tetkik kemal-i şefkatlerinden hakikate göre ihvanların tevhitlerine yardımcı olmak ve makamlarında gelişebilmeleri için Tevhid lisanı üzere kitap yazılmıştır. Ve bazı bölümleri salâvat ve dualar ile olup, ol makamatta kemal üzere Hazret-i Resulullah'ı medhü sena eylediler. Özellikle evladı Resul'den Seyyid Ahmet b. İdris Hazretleri'nin buyurdıkları Salâvat ve maarif-i ilahiyyeyi cami ve makamattını kemal üzere tetkik ve beyan buyurmuşlardır. Lakin lisan-ı Arabî ile manaları düzenlenmiş olduğundan, Fakir; lisan-ı Türkçe üzere bu Salâvat-ı Şerife'leri şerh eylemek murat ederim.

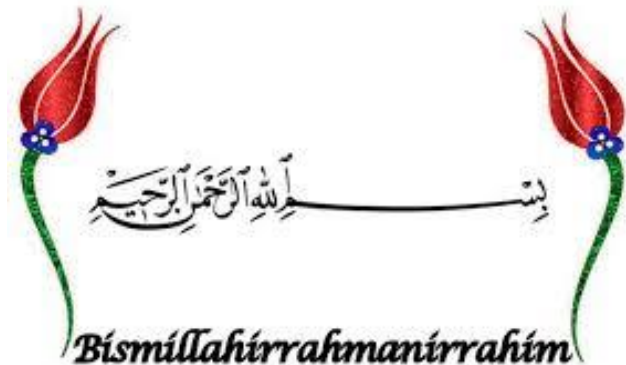

Mürşid-i kâmil, erenler, halife-i batın es Seyyid Ahmet b. İdris buyurdular ki, *Bismillahirrahmanirrahim* Malûm ola ki, Besmele hakkında ulema-i kiram günbegün açıklamalarda bulundular. Cümleye malumdur. Lakin bu Fakir, Besmele hakkında bir nebze açıklama getirelim.

Malum ola ki, Besmele-i Şerifte üç esma vardır. Birinci, İsmü'z-zat Allah. İkinci, İsmü's-sıfat er-Rahman. Üçüncü, İsmü'l-ef'al, er-Rahim. Bu tertip üzere şeriat ehli, besmeleyi zikretmeyi emredip şeriatte fiili yapılan şeyin başlangıcında besmelesiz ise o iş bereketsizdir, buyurdu. Demektir ki her şey; yemek ve içmek ve başka fiillerin yapılışında besmele çekmek, bu fiilin zatullah ve sıfatullah ve fiilullah ile zuhura geldiğini, haber vermektir. Ve iman olduğunu beyan etmektir. Besmeleyi zikretmek, imanın alametidir. Bundan ötürü Kur'an okunuşunda besmele zikrolunur. Ama yasak işler ve haram üzerine besmele yasaktır. Zira nefis, haramı ve mekruhu davet eder. Allah'ı Teâlâ, Bakara suresi 286 ayetinde,

Allah, hiç kimseye gücünün yeteceğinden fazla bir şey teklif etmez. Herkesin kazandığı sevap kendisine aittir, elde ettiği suç gene kendisine ait. Rabbimiz, bizi muaheze etme unuttuysak yahut yanıldıysak. Rabbimiz, bize ağır yük yükleme bizden öncekilere yüklediğin gibi. Rabbimiz, yükleme gücümüzün yetmeyeceği şeyi. Başışla bizi, acı bize, sensin yardımcımız, artık yardım et bize inanmayanlara karşı.

Buyurarak bu manaya işaret eder. Malum ola ki, ülemai kiram buyurdular ki; Allahümme ahirinde olan Mim, harf-i nidaya bedeldir. Zira aslı, "Ya Allah'tır. Ama 'li'lal "Allahümme" oldu. Lakin Erenler katında hemze, zatullah'a işaretidir. Ve lam-ı ula, sıfat-ı cemale ve lam-ı sani celale işaretidir ve Ha, hüviyete. Mim ef'ale işaretidir. Mana böyle olur ki; "Allah'im! Zatın ile ve sıfat-ı cemal ve celal ile ve ef'al-i ilahiyyeyi kemal ile." Yani; rahmet, ihsan, ikramını ziyade eyle. Zira tecelliyat sonsuzdur. Bundan ötürü, Allah'ı Teâlâ habibine Taha suresi 114 ayetinde,

Gerçek hükümdar olan Allah yücedir. Sana vahyedilmesi tamamlanmadan önce Kur'an'ı okumakta acele etme. "Rabbim! İlmimi arttır" de.

buyurdu. Ma'lum ola ki, ilahi tecellilerde son ve sınır yoktur. Azamet-i zatiye-i ilahiye hazarattır. Ve hazarat beştir: Hazretü'z zat, Hazretü's sıfat, Hazretü'l esma, Hazretü'l ef'al ve Hazretül ahkâmıdır. Bu; cümle, zat-ı Muhammediye ile zahir oldular.

Hazretü'z zat; hakikati ilâhiye, Hazretü's sıfat; hakikat-i Muhammediye, Hazretü'l esma, hakikat-i insaniye, Hazretü'l-Ef'al ve Ahkâm hakikat-i Ademiyye'dir. Bunların tümüne, zat-ı Muhammed efendimiz hazretleri cami'dir. Zira evvel mahlûktur. Ve hatemül enbiya'dır. Bunların hakikatleri birdir. Zira Nur üflendiğinde zatı zahir ve gayrı mazharıdır. Ve ruh üflenmesiyle hayat kaynağı ve diriltendir. Ve kalem tesmiyesi, ilmullahta özet olanı tafsil der. Ve akıl denilmesi anlamak içindir. Arş tabir olunması ilişkilendirmektir. Resul-u Ekrem hazretleri Hak ilmüne cami ve yaratılmışlığın hakikati ve halkın zahiridir. Ve batın ilim ve zahir ilim birdir. Malumat; her ne varsa cümlesini Hakk Teâla rahmetiyle var etti. Araf suresi 156 ayette,

Şu dünyâda da iyilikler ver bize, âhirette de ve şüphesiz ki sana yöneldik biz. Tanrı, dilediğimi azâbıma uğrattırım dedi, fakat rahmetim, her şeyi kaplamıştır da çekinenleri, zekât verenleri ve âyetlerime inananları rahmetime mazhar ederim.

dedi. Resulullah melekûtu olan sıfatullah, sırrıdır. Melekût-i esma, sıfattır. Melekûti demek, batınıdır. Zira ef'alın batını esmadır. Esmanın batını sıfattır. Sıfatın batını zattır. Malum ola ki, zatullah görünürlüğü sıfatullahtır. Ve sıfatullah görünürlüğü, esmaullahtır. Ve esmaullah görünürlüğü, ef'allullahtır. Ve cümlelerin aslı, zahir batın nur-u Muhammed'dir. Erenlerin muradı zattır ki, kader; tecelli-i zattır ki tecellide sıfat ve esma ayn-ı zattır. Vallahü el hadi. (Sâzeci sâzeci el zatel ahadiyetel vücud) : Sazec manası; Safvet yani saflıktır. Özün üzü. Yani, zatullah zuhuru; Resul efendimizdir. Zira makam ve mertebesi Ahadiyetül cem'dir.

Ma'lum ola ki, Muhammediyyun mertebeleri beştir. Avam, Havas, Havasül havas, Hülasatü Havasül havas, Safveti Hülasatü Havasül havas. Ama mertebe-i avam; İman-ı taklittir. Ve mertebe-i havas; Tevhid'dir. Mertebe-i Havasül havas; makamül cemdir. Mertebe-i Hülasatül Havasül Havas Hazretül cemdir. Ve mertebe-i safveti Hülasatü Havasül havas; Cemmül cemdir. Bir de mertebe-i safveti Hülasatü hassiyetil-has; Ahadiyetül-Cem ki, Resulullah makamıdır. Resulullah ilahi kemal dairesi olan Hak ve halkın aslıdır ve mazharıdır. İlahi kemal'in özü ve maddesi nur-i Muhammedî'dir. Nokta, harflerin maddesi olduğu gibi... Rahmanın nefesi olan ruhtur hakikat. Esmâ-i ilahiye hakikati talep eyler. Mesela, Rab-kul; Kadir-kuvvet, Mürid-murad, Âlim-ma'lum ve gayrileri gibi. Bu hakikat, cümlesiyle kısaca nur-u Muhammedî ile zahir olup görünür oldular. Ve âlemde mevcut olan cümle yaratılmışlık, nur-u Muhammedî tafsilatı olarak zuhura geldiler. Cümle mevcudat zahir batın nur-u Muhammed'dir ki, rahmanın nefesi olan hakikati talebeder. Sıfatlar nurun yüzüdürler. Resulullah hüviyeti yani hakikati olan hakikat-i Muhammediye, sıfattır ve hüviyet aynasından görünen Hak Teâla zattır. Hakikat-i Muhammediye, hakikat-i ilahiyede birliktedir, ikilik değildir. Hakikat-i ilahiyeden, hakikati Muhammediye zahir oldu ve ona mazhar oldu. Zira tecelli, tecelli edene tabidir. Zatinla, sıfatınla ve ef'alınla kendi hakikatini Muhammed'in hakikatinde fani kıl, Muhammed'in hakikatini kendi hakikatinde zahir kıl. Ma'lum ola ki, ehl-i beyt-i Resulullah üç kısımdır.

Evvelki, Hazret-i Resulullah'ın nesli olan Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'e mensup ola.

İkinci, Evlad-ı ma'neviyye ola. O dahi marifetullaha erip, Resulullah efendimize tevhit ola.

Üçüncü, hem Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin hem Resulullah efendimize nisbeti ola. Kutub olacak bu kısımdan olur.

**Bu âlem kim görürsün bir tecelligahtır cânâ
Kimi akıl kimi mecnun kimi agâhtır cânâ**

**Kimi zalim kimi mazlum kimi fasık kimi masum
Kimi abid kimi zahit kimi şaşkındır cânâ**

**Kimi âlim kimi cahil kimisi Mürşid-i kâmil
Kimi müflis kimi de en yüce makamdır cânâ**

**İlahi tecellidir bu cümle fiiller hep
Her eşya bir tecelli-i mahzar-ı billahdır cânâ**

**Münezzeh cümle eşyadan acep gizli sırdır bu
Görünen her sıfatlardan yine ol şahtır cânâ**

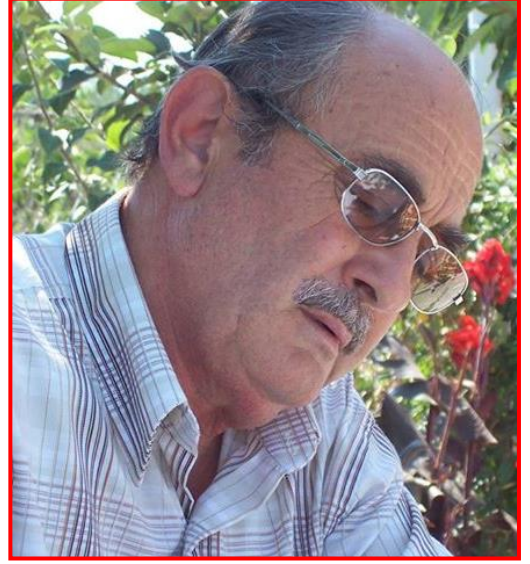
**Bu kıl ü kâl bu kesret oluptur perde-i vahdet
Görünen perdeden yine Cemalullahdır cânâ**

**Gören kimdir görünen kim bu vahdet-hânedede Hilmi
Gören de görünen de cümle nûrullahdır cânâ**

Halil İbrahim Baki Hazretleri

“Ya rabbi bana eşyanın hakikatini bildir”

Kürey-i arzda, görebildiğimiz göremediğimiz her canlının Allah katında bir varoluş gayesi vardır, bunu iyi anlamamız lazım. Ağacın yaratılış gayesi farklıdır, taşın yaratılış gayesi farklıdır, Güneşin var oluş gayesi farklıdır, Ay'ın farklıdır. Yani varlığı planlayan, varlığı tanzim ve terkip eden kudretullah yarattığı her zerreyi bir amaç, bir gaye için yaratmıştır. Bunu yaratmış ama bundan ne olacak diyemezsin. Muhakkak ki o yaratılmışsa bir sebebi hikmeti vardır Allah katında. Sen bilemezsen bu hikmeti, bundan ne olacak dersin. Misal, insanın varlığında o kadar çeşit azalarımız var ki hepsinin görevi hepsinin vazifesi farklı. Karaciğerin farklı, midenin farklı, dalağın farklı... Bu kadar farklılık ama bir tek şeye hizmet ediyor.

Şimdi varlığı tanzim eden, terkip eden, planlayan kudretullah da her canlıyı bir sebep için var etmiştir. Bu nedenle bu gerçeği bilenler hiçbir zerreye kem nazarla bakmamıştır. Bu olsa ne olur, olmasa ne olur, bundan bir şey olmaz dememişlerdir. Bundan ne olacak diyorsan böbreğini sök çıkart, diyaliz makinasına girersin. Bizi şaşırtan nedir biliyor musunuz? Biz kıyas yaptığımız için şaşıyoruz. Böbreği dalakla kıyas yaptığımız için şaşıyoruz. Neden kıyas yapıyorsun, onu orada böbrek olarak kabul et, gör hizmetini, o da bir hizmette. Ben sizi ibadet, taat ve tesbihat için halk ettim diyor melekût âlemine. Âdem'i? Onu zatıma muhabbetçi olarak halk ettim diyor. Öyleyse yaratılmış her zerrenin Allah katında bir hizmeti, bir gayesi vardır. Bu doğrultuda var olmuştur. Bunun için Kur'an der ki “La abese”, abes yok. Abes bir şey yaratmadı Allah. Boş amaçsız, gayesiz, yaratmış olmak için yaratayım, değil. Her zerrenin Allah katında bir yeri vardır. Allah her şeyi yerli yerine düzenlemiştir. Bunların dokunulmazlığı vardır, sen bunlara dokunamazsın.

“Ya rabbi biz ibadet ve taatta hata, kusur mu ettik de sen Âdem'i yaratacaksın?” diyen meleklerle *“Hayır, sizi yaratmamdaki gaye farklı Âdem'i yaratmamdaki gaye farklı”* diyor. Her zerrenin yaratılış gayesi farklıdır. *“Peki, Âdem'in yaratılış gayesini bize anlatır mısın ya rabbi?”* *“Vücuda gelsin de siz kendiniz göreceksiniz onun yaratılış gayesinin ne olduğunu”*

Ve Âdem vücudlandı Allah'ın vücuduyla vücudlandı, Allah'ın ruhuyla ruhlandı, Allah'ın ilmi ile malumat sahibi oldu, Allah'ın zikriyle bezendi. *“Yed eyn”* ben Âdem'i iki elimin arasında yoğurdum diyor Kur'an, ona ruhumdan üfledim diyor. Onu ilmimle malum kıldım, onu zatıma mazhar ettim diyor. Daha ne desin. Âdem vücudlanıp doğrulunca Allah'ın ona muhabbeti tamam olunca Âdem de kendisine muhabbet edene muhabbet etmeye başladı. Allah'ın muhabbeti Âdem'in üzerinde tamam

olup yeşerince Âdem de kendisine muhabbet edene muhabbet etmeye başladı. Allah ve Âdem muhabettullahıyla Allah'ın demi oldu. Bu muhabbet sevgiyi, bu muhabbet aşkı oluşturdu. Ve Âdem kendisini kendi varlığıyla var eden halikine âşık oldu. Aşk tecelli etti. Sevgi ve muhabbet tecelli etti.

-Gördünüz mü Âdem'i yaratmamdaki gaye neymiş!

-Peki ya rabbi, bizden üstünlüğü ne bunun?

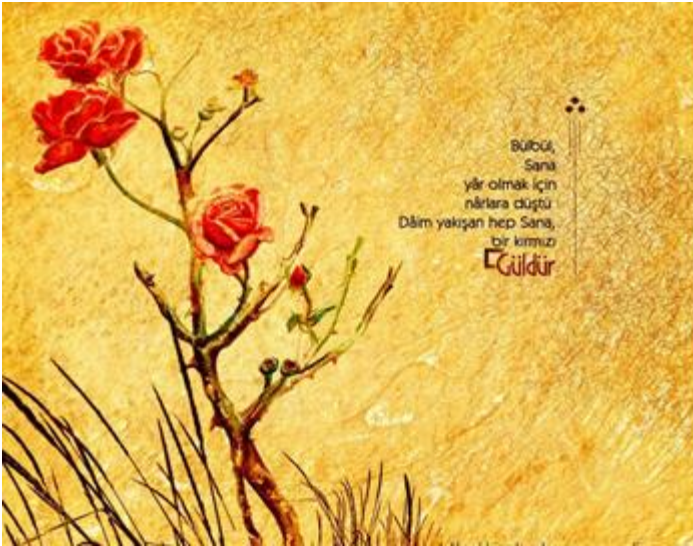
-Görmek mi istiyorsunuz? Şu etrafınızda gördüğünüz eşyanın isimlerini söyleyin.

Eşya denilen koltuk, kanepa, masa değildir. Kâinat eşyadır. Dağlar, taşlar, ağaçlar, kuşlar, insanlar, güneşler, aylar bunların ismi eşyadır. Şu etrafınızda gördüğünüz eşyanın isimlerini söyleyin bakalım dedi meleklerle hitaben. Melekler “*Ya rabbi biz senin bildirmediğini bilemeyiz*” dediler. Öyleyse melekût âlemine bildirilmemiş. Allah o zaman Âdem’e döndü, “*Ey Âdem sen etrafında gördüğün eşyanın isimlerini söyle bakalım.*” Âdem bir bir o eşyayı ilahinin isimlerini zikretti. “*Gördünüz mü sizin bilmediğinizi de biz biliriz*”. Âdem bilir demiyor. Biz biliriz. Neden biz biliriz? Hadi diyor yüceliğini, üstünlüğünü gördünüz mü? Gördük inandık ve kabul ettik ya rabbi. Secde edin Âdem’e. Birisi hariç gök ehli, melekût âlemi Âdem’e secde etti. Birisi müstesna, o da gururundan kibrinden ve enanietinden geçemedi, onun için secde etmedi.

Secde, burada şekli bir secde değil. Meleklerin cismani bir vücudu yok, cismaniyetin olmadığı yerdeki secdeyi nasıl anlatırsın bana sen? Cismaniyetin olmadığı yerde rükuyu nasıl anlatırlar, cismaniyetin olmadığı yerde kıyamı nasıl anlatabiliriz. Ama bu cismaniyet âleminde bir şekle bürünmüş, kıyam dediğimiz zaman ayakta durmak, rükû dediğimiz zaman eğilmek, secde dediğimiz zaman yere kapanmak olarak lanse ediliyor. Neden? Cismani bir varlık olduğu için böyle lanse ediliyor. Peki, şu cismaniyet olmazsa kıyamı, rükuyu, secdeyi nasıl anlatabiliriz? Buradaki Âdem’e secde edin sözü de cismani bir secde değil. Secdenin anlamı o yerin üstünlüğünü, yüceliğini, büyüklüğünü kabul etmek demektir. Yani bu idrak secdesidir. Cismaniyetini yere kapayabilirsin adına da secde dersin lakin idrakini o secdeye getirmediysen o cismani secdenin hiçbir hükmü yok. Alnını halıya koydun kalktın gittin. İstenilen cismaniyetin secdesi değil, istenilen şekli sücut değil, istenilen bu kalıbı yatırıp kaldırmak değil, istenilen o idrakin secdesine ulaşmaktır.

Evet, Âdem’in üstünlüğünü, onun senin katındaki değerini, onun senin katındaki anlamını, yüceliğini ben de kabul ediyorum ya Rabbi. İşte secde ettin. Allah’a secde de onun her şeye galip, her şeye muktedir, her şeyi bilen dilediğini dilediği gibi oluşturan, onun yüceliğini onun her şeyin üstünde oluşunu kabul etmekle başlar. Yoksa kalıbı halıya kapatırsın. Ne yaptın ben Allah’a secde ettim. Hayır. Secde makamı yokluk makamıdır. Secde makamı mahviyet makamıdır, secde hiçliğe erme yeridir. O gerçek secde de ben yokum mutlak olan sensin idraki oluşur. Ben secde ettim, kime ettin, Allah’a ettim, şirk secdesi şirk ettin sen haberin yok. Yanından bile geçmez. Allah’tan gayrisine secde edilmez. Amenna, kabul ediyorum ben bu sözünü ama Hocam ne demek istedin bu sözünle? Şu sözün mahiyetini bir anlatır mısın diye soralım bakalım kaç kişi anlatabilecek.

Evet, Allah’tan başkasına tabi ki secde olmaz. Çünkü Allah’tan gayri kudret sahibi olan, bilen, dileyen, takdir eden, bir şeye ol diyen yoktur ki. Allah’ın varlığının dışında müstakil bir varlık yoktur ki, Allah’ın ulûhiyeti, yüceliği, azameti ve güzelliğine muhalefet edecek birisi yoktur ki, yoktur ki secde olsun, secde Allah’a olur. Ne ben varım ne sen varsın ne bu âlem var, hakikatte var olan Allah’tır ancak idrakine geldiğin zaman secde etmiş olursun. Bu idrak oluşmadıysa senin de secden yok daha. Secdeyi çok iyi anlamak lazım... O zaman Allah’tan başkasına secde olunmayacağına göre melekleri neden Âdem’e secde ettirdi o zaman?

Soralım, Âdem Allah mıydı? Haşa diyecek. Allah değilse Allah'tan gayrisına da secde olunmayacağına göre melekleri neden Âdem'e secdeyi emretti? Bu sorulara cevap vermeleri mümkün değil. Cevap versinler diye de beklemiyoruz zaten. Neden Âdem'e secde? Çünkü Allah Âdem'le kendisini bir vücut etti, ayırmıyor ki.

Mevla Âdem'le kendisini bir vücut taktim ediyor. Eğer Âdem ayrı Allah ayrı olmuş olsaydı ona secde ettirmezdi. Melekût âlemini secde ettirdiğine göre... İblis neden etmedi? Çünkü iblis Âdem'i Allah'tan gayrı gördü. Onu topraktan beni ateşten halk ettin dedi. Yani Âdem'in yaradılışındaki sırrı, gerçeği göremedi. Göremeyince Âdem'i Allah'tan ayırdı, ayrı gördüğü için ben senden gayrisına secde etmem dedi. Gayrı çıkarttı bu sebepten ikiliğe düştü ve secde etmedi. Hâlbuki Allah orada tecellideydi, orada zuhura çıktı. Âdem'de kendisine secdeye çağırdı ama iblis bunu göremedi. Kendi bilgisine, ilmine sığındı öyle bir yorum getirdi ki ben senden gayrisına secde etmem dedi. İnsana, ağaca secde olmaz, evet olmaz ama sen bunlardaki sırrı görürsen her zerreye secde olur. Ama sen ağacı ağaç olarak, insanı insan olarak, taşı taş olarak görüyorsan sen zaten secde etme. Ne zaman ki sen eşyanın hakikatine girersin, eşyanın hakikatine erersin, insanın hakikatine erersin orada gerçeği, sırrı, hikmeti okursun sen kâinata secde edersin nasıl etmezsin.

Varlığın özü, varlığın hakikati, varlığın gerçeği keşif olunmadan görülmeden, anlaşılardan oraya secde şirk olur. Çünkü nazarında ondan gayrisı varken oraya secde edersen o küfürdür. Ne zaman ki nazarında kâinatı Hak doldurur, Hak'tan ayrı bir şey görmez hale geliriz o zaman nereye secde edersen et o iman olur. Allah diyor ki *"Beni tespih etmedik hiçbir canlı yoktur"*. Yaş ve kuru. Yaş ilim irfan sahibi demektir, kuru da henüz ilim ve irfaniyetten yoksun demektir. Kuru idik yaş olduk diyor Yunus Emre'de.

Yunus Emre Hz de kuru idik yaş olduk derken, bu gerçeklerden habersizdik kupkuru idik, kuru bir odun. Ama o odunu birisi bir yere diker, sular, güneş gösterir, gübre atar yeşermeye başlar o odun. Şimdi o odun derki kuru idik yaş olduk, yeşerdik anlamında. Allah'ta diyor ki yaş ve kuru hiçbir şey yok ki beni tespih etmemiş olsun. Kâinatın Allah'ı zikirde olduğunu beyan ediyor Kur'an. Gerek bilerek gerek bilmeden kâinat Allah'ı zikirdedir. Biz bunu nasıl fark ederiz ama. Ağaç zikreder mi? Evet zikreder. Ben dinliyorum etmiyor. Sen nasıl dinliyorsun? İşte böyle, bakıyorum ağaçlar Allah Allah diyecek. Hayır, öyle değil o. Bu değil, böyle değil, kâinatın zikirde olduğunu görmek, işitmek böyle değil. Bu nazarla bakarsan tabi ki duyamıyorum ben bir şey dersin. Eşya lisanı hal ile Allah'ı

zikreder, lisan-ı kal ile değil. Hal zikri. Harfsiz hurufsuz.

Örneğin; arabayla gidiyorsun kırmızı ışık yandı ne diyor sana *"Dur!"*, kelam yok ama dur diyor sana lisanı hal ile ama bunun konuştuğunu bilene konuşuyor. Kâinat da böyle işte, lisan-ı hal ile Allah der. Sen trafik işaretlerinin ne anlam olduğunu bildiğin için kırmızı ışık sana dur diyor. Sen onun ilmini tahsil ettin çünkü. Kâinatın dilinden anlayacak kemâlat lazım. Kâinatın dilini duyacak kulak lazım, kâinatın taşıdığı sırrı görecektir göz lazım ve bu kâinatı yorumlayacak, değerlendirebilecek bir idrak lazım.

Bunlar olmadan oluşmadan hiçbir şey işitemeyiz, hiçbir şey göremeyiz, hiçbir sırrı çözemeyiz. Bunların insanda oluşumu lazım... Ben Âdem'i ilimle malum kıldım onu ilimle ziynetledim diyor Allah. Âşık, bir meydanda bu ilim ve irfanîyetle ziynetlenecek. Bunun için hizmet lazım, gayret lazım, bunun için aşk sevgi ve muhabbet lazım, bu yatarken oluşmaz. Muhittin Arabi Hz Melami, diyor ki *"Putu tapan dahi putun hakikatini bilmiş olsaydı taptığı Hak olurdu"*. Bu söz na ehline küfür, iman dışı bir söz olarak algılanabilir. Ne demek istiyor? Varlığın hakikati, varlığın özü birdir. Bizi şaşırtan, bizi ikiliğe düşüren, bize şirk ettiren bu özü kavrayamayıp, bu öze inemeyiş, bu özü anlayamayıştır. Biz bir şeyin şekil ve suretine itibar ediyoruz. Daha varlığın şekil ve suret boyutunda eğleniyoruz. Eğer öze yönelmiş olsaydık o şekil ve suretin içerisine girmiş olsaydık özü bulacaktık. Özü bulduğun yerde bakacaktın ki o öz bütün âlemi kaplamış, her şeyin özü olmuş. Peki, Allah'ı varlığın hakikati, varlığın özü, varlığın sırrı olarak keşfeder ve bulursak o zaman şöyle bir bakalım kim neyi zikrederse zikretsin hakikatte zikrolunan kim? Allah. İşte yaş ve kuru hiçbir şey yok ki beni tespih etmemiş olsun sırrı açılmaya başlar. Var mı zikretmedik kimse bu nazarla bakılınca?

Yunus ağacı kesip getiremedi dergâha. Ne oldu Yunus? Ağaç zikrediyordu dedi. Yunus kâinatın özünde Allah'ı buldu nasıl kessin ağacı. Taptuk dedi ki demi devranı kurun canlar Yunus'un bu gün bayramıdır dedi. Her şeyde o gerçeği, o asıl olanı buldu. Sen her şeyin özünde o mutlak olanı bulamazsan ağacı da kesersin kuşu da kesersin. Ama onun özünde ol maşuku cananı bulursan o bıçağı süremezsın.

"Ya rabbi bana eşyanın hakikatini bildir" derken Resulullah bize bir mesaj yolluyor. Bilmediği için mi söylüyor. Haşa ama kayda geçmesi için, bu gün bizim kulağımıza gelebilmesi için bunu söyledi. Bize diyor ki *"Eşyanın hakikatine arif olun, eşyanın ne olduğunun sırrını çözün, eşyayı eşya olarak görmeyin oradaki sırları ve hikmetleri keşfedin. İnsan Allah'ın eşyasıdır, dağlar taşlar Allah'ın eşyasıdır."*

Eşya ne içindir? Eşya alettir. Allah'ın aletidir eşya. Şimdi neyle tuttum ben bunu, kolu görüyorum, tutulanı görüyorum ama bu kolda çalışanı görmüyorum. Bu kola tut emrini verenı görmüyorum, bu kola bunu tutma isteğini verenin iradesi buradan tecellide görmüyorum çünkü efalinin olduğu yerde sıfatı da hazır. Çünkü sıfatlar olmasa Efal de olmayacak, efalinin olduğu yerde sıfatlar mevcut. Orada kudret lazım hayat dirilik lazım, irade lazım, görme lazım işitme lazım... Bunlarsız Efal olmaz ki. Ben şimdi eli görüyorum bu gazoz şişesini görüyorum da burada ne olup bittiğini görmüyorsam bu elden çalışan kudreti, bu elden çalışan ilmi, iradeyi görmüyorsam o zaman benim muhabbetim bu ele olacak bu elde olana değil. Senin görüşün neyse muhabbetin de ona olacak. El görüyorsan muhabbetin ona olacak ama koldan içeri görüyorsan muhabbetin Allah'a olacak. Şimdi sen Allah'ta mısın eşyada mısın sor kendine. Benim seyrim sefam, zevkim muhabbetim Allah'ta mı yoksa eşyada mı, alette mi? Keser ile çiviye tahtaya çakılırken görüyoruz keser çiviye ne kadar güzel çakıyor veya keser çiviye çakamadı mı diyeceğiz. Ya Hu! Keseri tutan el olmazsa keser o işi yapabilir mi? Biz o eli görmüyoruz keserle uğraşıyoruz, çiviyle uğraşıyoruz, çakılan tahtayla uğraşıyoruz. Biz tevhit eri değiliz o zaman, bizim avamdan bir farkımız yok avam da öyle görüyor. Hani bize o eşyadan içeri fail olan, o eşyadan içeri mevsuf olan, o eşyadan içeri mevcut olan bildirildi ya, sen daha neredesin derler.

"Adım adım ileri, bu âlemden içeri, on sekiz bin âlem gördüm bir dağ içinde" diyor Yunus Emre Hz ne demek istiyor acaba? Adım adım; yavaş yavaş hakikatlere, gerçeğe doğru yürü diyor, bu âlemden içeri; yani şekil ve suretten sirete gir bakalım, on sekiz bin âlem gördüm bir dağ içinde.

Senin anlayışında, senin Şuhut'unda, senin görüşünde varlığın özü, varlığın hakikati, varlığın gerçeği, varlığın sırrı Allah olursa o zaman bir bakacaksın ki her şey onu teşbihte, her şey onu zikirde. Peki, her şey onu zikirdeyse ki öyle, neden İnsan-ı Kamil zikre davet ediyor. Her şeyin onu zikrettiğini bilmediği için, o fark verilmesi için. Kâinat zikirde ama o kâinatın zikirde olduğunun farkında değil. İşte o fark bildirildiği zaman her şeyin zikirde olduğunu görmeye başlıyor. Bir şeyi tutmam için bir kol lazım, bir şeyi görmem için bir göz lazım, bir şeyi işitmem için kulak lazım, bir şeyi konuşmam için dil lazım, bir şeyi tatmam için tat duyusu lazım, koklamam için burun lazım, bir yere gitmem için ayak lazım ama bunlar amaç mı araç mı? Şimdi biz bu araçlarda kalır da bu aracın arkasındaki muradı ilahiyi görmezsek, orada tecelli edeni, orada zuhura çıkanı görmezsek biz de bu âlemde kör dolaşıyoruz demektir. Neye yaradı senin aldığın tarif, neye yaradı sana verilen meratip diye sorarlar.

Peki, varlığın özü Allah'sa kimi seviyoruz ya da kimi sevmiyoruz o zaman? Eğer varlığın özünü, varlığın hakikatini, varlığın sırrını görebildiysek bir oldu, Allah'ın birliğine iman ederim, iman orada başlar. O zaman sevmediğin kalmaz ki. Kimi sevmeyeceksin. İkilemde olan varlığı birleyememiştir. Düşünün Allah'ın birliği kâinatı kapladı, ben varım benimle beraber bir şey yok dedi, hadi bakalım kimi seviyorsun kimi sevmiyorsun, kalır mı sevmediğimiz kem nazarla baktığımız bir şey?

“Birdir ol birliğine şek yoktur, gerçi yanlış söyleyenler çoktur.” Birdir o birliğine şüphe yoktur ama bu birliği göremeyen bu birlik demine eremeyen gerçeği yanlış söyleyenleri çoktur. Tevhit nedir birliktir. O birliğe ermektir. Ezanın sonunda da tevhide davet var Lailaheillallah ile bitiyor. Allah'tan başkasının olmadığı yere buyurun diyor. Ona kıyam, ona rükû, ona secde edelim diyor. Gelin Allah'tan başkasının olmadığı yere bu camiye bu ceme ve bu namazı kılın diyor. Kıyamıyla tecellide rükûsuyla tecellide, secdesiyle tecellide olanla tanışın demek istiyor ama ne dediğinden haberi yok, ne yaptığından da haberi yok. O tecellide olana kıyam, rükû, sücut ettirmiyor hayalde olana döndürüyor beni, oraya gidince. Namaz kıyam, rükû, sücut etmek mi yani kıyamda olanı tanımak, rükûda olanı tanımak, secde de olanı tanımak demektir. Kıyamda olan kimidir? Sensin ya rabbi. Rükûda olan kimdir? Sensin ya Rabbi. Secde de olan kimdir? Sensin ya Rabbi. Bu idrak oluşunca sen namazda değil misin?

İşte Kur'an siz daim salat üzere olun diyor. Daim namaz. Zamanı mekânı mescidi yok! Kâinatta kılınır o namaz. Rabbim bana bu âlemi ibadet hane yaptı derken Resulullah bunu anlatıyor işte. Bu uyanıklık içerisinde, bu şuurla, bu idrakte bu sevgi ve bu muhabbetle hem kendi varlığına nazar et bu varlığın kıyamında, rükûsunda, sücudunda mevcut olanı hem de şu eşyada mevcut olanı bulduğun zaman Allah'ın,

“Şehit Allah'u enne hu la ilahe illa hu”

ayetinin sırrı açılır. O zaman orada gördüğün kim olur? Allah olur. İşittiğin kim olur? Allah olur. Gören görülen ol kendisi olur. O zaman Allah ile buluşmak görüşmek ötelere ötesinde değil. İşte anı daime erdin. *“Ne maziye ne istikbal anı daimin pervanesiyim.”* Ne demek istiyor Hz Niyazi burada anı daimin pervanesiyim diyor. Anı daimin pervanesi olmak o demde o anda tecellide ve zuhurda olanın muhabbetçisi, aşığı, sevdalısı olmak demektir. Ötelere ötesinde hayal bir Allah'a gayip bir Allah'a secde etmek akıl balığ olmadık çocukların işidir. Onu yapa yapa belki gerçeğini bulurlar. Ama hakikat meydanlarında mutlak olana secde yapılmıştır.

Daim zikrediyor bizim kalbimiz. Bu idrak zikridir lafzı zikir değil, tefekkür zikrinden bahsediyor. Görüşün de zikir olur, işitmen de zikir olur, muhabbetin de zikir olur, düşüncen de zikir olur. Neden zikir olur? Çünkü muhabbetin, aşkın sevdan hep Hak olur da ondan. *“Zikri Hak’la meşgul olana yana yana ta kül olana her kim diler makbul olana bu tevhide boyanmak gerek”*

Mevlana çıkmış Konya sokaklarında bağıyor, *“Bu kavga, bu döğüş neden, bu senlik benlik neden hepimiz tek bir cevherden hâsıl olmadık mı hepimizin özü bir değil mi? Bu ikilikten vaz geç, dön özüne dön gerçeğe, özündeki sırrı yaradılışındaki hikmeti oku, hikmet kitabıdır senin kitabın, göreceksin ki birbirine kızanlar bile birbiriyle sevişmeye başlayacak. Neden? Çünkü sen, sen olmayacaksın ben, ben olmayacağım”*. Bu sözleri anlamak kemâlat ister. Yine saçma, abuk sabuk konuşuyor dediler Mevlana bunları söylerken. Meczup oldu bu dediler. İkilikte kaldığımız müddetçe dava güderiz, gerçeklerden çok uzak yaşarız. İşte bu ikilikten birliğe, birlik demine bağla özünü.

“Çağla derviş Yunus çağla sen özünü Hakk’a bağla, ağlar isen kendi başına ağla elden vefa yoğa benzer.” Özünü Hakk’a bağla diyor Hak; zatının tecelli ettiği yere verilen isimdir. Nerede Allah’ın zatı tecellide? İnsan-ı Kâmil’de. Yunus diyor ki sen özünü Taptuğa bağla, insan-ı kâmil’e bağla ki özünün sırrı sana da açılsın, sen de Hak olasın. Çünkü Taptuk Emre’de zat tecelli etmiş. Efaliyle, sıfatıyla, zatıyla tecelli etmiş Taptuk Emre’den. Yunus diyor ki senden tecelli ettiği gibi bu fakirden de tecelli ettiriyor. Ama özünü bağlayabilirsen tecelli eder. Bir şeyin tecelli etmesi için zuhura çıkması için istediğinin tevhidini yapmış olman lazım. Çünkü tevhit olduğu yerde tecelli edecek. Tevhit olmadığı yerde tecelli etmez. Görüşünü, işitişini, konuşmanı, düşünmeni, tutmanı, yürümeni ne ile tevhit ettiysen o tecelli edecek. Onun için *“Buyurun tecelliye”* demiyor, *“Buyurun tevhide”* diyor. Önce tevhidi sonra tevhit olduğu yerden tecellisi anda hazır zaten...

“Kime erdi tecelliden nasip, kiminin maksudu andan içeri”. Kime erdi tecelliden nasip yani; kim bir Mürşid-i kâmilden o tecelli cihetiyle muhabbet duydu, nasip aldı ona bir sır açıldı. Var mı bunun heveslisi, talibi, aşığı diyor. Beni de tecellisine erdir deyip gözyaşı döken var mı diyor. Varsa, mesele yok diyor. Çünkü kâmil bunun için var zaten. *“Sanma zahit savum salat hac zekât ile biter işin insan-ı kâmil olmaya lazım olan irfan imiş.”* İrfaniyet kâmil yapar. Zahitlik, mollalık kâmil yapmaz. Mektebi irfaniyete, *“Bekle maarif kapısını yüz göstere irfan sana.”* Maarif; marifetullah kapısını bekle yüz göstere irfaniyet sana diyor. İşte o irfaniyetle tanıştığın zaman o mektebi irfaniyete eğitildiğimiz zaman bu gerçeklerle yüz yüze kalırız. O zaman gören Allah görünen Allah olur.

Hız Pir’in bir dervişi cami avlusunda, zahir ulemalar yanında *“Görülen Allah’tır”* demiş kıyamet kopmuş. Sus çabuk tövbe et demişler, ne tövbe edeceğim görülen Allah’tır demiş. Tabi taş toprak gören için bu söz küfür, öyle zanneder, onda Allah’ı görecek göz yapılmadı ki bu söze iman etsin tabi inkâr edecek. Ama âşık taş toprağı aşmış, her şeyin hakikati, özü, sırrı zahir olmuş ona görülen Allah’tır diyecek tabi ya başka ne desin! Karışmış ortalık. Kimin dervişi bu demişler, Seyit Muhammed Nur hazretlerinin. Yürüyün gidelim o mu öğretiyor böyle yanlış sapık şeyleri, yoksa bu mu uydurdu? Toplanırlar derviş Mehmet’i de alırlar, yüzleştireceğiz seni efendinle. Üç dört tane bildiğini zanneden cahil varırlar Hız Pir’in huzuruna. Hız Pir buyurun efendiler hayırdır inşallah ne oldu der. Bu dervişin görülen Allah’tır diyor sen mi öğrettin buna? Hız Pir derki,

-Siz ne diyorsunuz?

-Haşa, görünen hiç Allah olur mu?

-Ben de haşa diyorum, der.

Derviş Mehmet eyvah biz yanlış mı zevk ettik acaba diye düşünür. Hz pir onların yerine inmek mecburiyetinde, inmeden birden bire olmaz, önce inersin onların yerine. Durun bakalım acele etmeyin der, bu çocuk yanlışlıysa onu biz yanlışlıysak kendimizi düzeltiriz der. Sakinleştirir önce. Marifet ehli.

-Efendiler biz kırk senedir ilim irfan tahsil ediyoruz biz de öyle siz de öyle, medreselere gittik ilim öğrendik, hadis öğrendik, fıkıh öğrendik ne için? Muradımız Allah'ın cemaline ermek değil mi?

-Allah eyvallah, derler.

-Bu çocuğun gördüğü Allah olmuş, biz Allah'ı görmeye talip değil miyiz?

-Talibiz, derler.

-Bu çocuğun gördüğü Allah olmuş ben benim de gördüğüm Allah olsun istiyorum, ben bu çocuğa intisap edeceğim, hangi ilimle, hangi irfanıyla gördüğü Allah olduysa bana da öğretsin. Ben biat edeceğim siz de benimle birlikte biat eder misiniz?

der. Hiddetle gelenler arkalarına bile bakmadan kafalar önlerinde çıkıp giderler. Hz Pir Mehmet'e döner "Bu zevk cami avlusunda na ehline açılacak zevk değil, zevkini nerede açacağını bil. Anlayamazlar küfür zannederler. Sağına soluna bak öyle konuş" der. Hz Pir onun gördüğünü Allah yapmış yanlış der mi hiç, ona o zevki veren o zaten.

Bütün Müslümanların, ibadet, taat ve tespihatla uğraşanların, hayır hasenatta bulunanların tümünün sonuçta görmek istedikleri Allah değil mi, çocuk buradayken görenlerden oluvermiş öbürü ileride göreceğiz diye bekliyor. Zannında vehminde ve hayalinde cehlinden hâsıl olmuş bilgiyi terk etmedikçe gerçek ve mutlak olan zahir olmaz. "Sür çıkar gönülden gayrıyı ta tecelli ede Hak, hane mamur olmadan konmaz o saraya padişah." Mamur; imar demektir, o hane şirkten, küfürden, riyadan pak olmadıkça bu Allah zevki hâsıl olmaz. Senin dış görünüşün pak gözükür, makyajla güzelleştirebilirsin kendini, restoran çok güzel ama yemek pişirilen yere bir girdiğin zaman böcekler, fareler, pislikler içerisinde, böyle olmayacaksınız. Yemek pişirilen yer de temiz olacak. Gönül o paklığa ererse orada hak yemeği pişer, kokusu da etrafa düşer zaten. İkilik anlayışlardadır varlığın özünde ikilik yoktur. Senin elinden çalışan kudret neyse bir başkasının elinden çalışan kudrette aynıdır. Onun birliği, onun vahdaniyeti her şerde çalışıyor. Ama biz elden çalışan kudreti tanımadığımız için sen benden ayrı ben senden ayrı zannıyla, nazarıyla bakıyoruz, işte ikiliğe buradan düştük. Bu âlemde zıtlıklar olacak, tezat olacak Allah'ın bir sıfatı ya kahhar, bir sıfatı ya latif, bir sıfatı cemel bir sıfatı da celal. Şimdi bu celal sıfatına mazhar olmuşlar cemel sıfatına mazhar olmuşlar, kahır sıfatına, lütuf sıfatına mazhar olmuşlar bu tezat buradan gözüküyor, tezatmış gibi gözüküyor aslında tezat yok. Cemalin içinde celal celalin içinde cemel gizlidir. Hadi keşfet bakalım. Onun için Kur'an,

"Sizin şer zannettiklerinizin hayır hayır zannettiklerinizin de şer olmadığını nereden bilirsiniz"

diyor. Öyleyse neye göre hayır neye göre şer yorumunu yapıyorsun. Bu âlemdeki tezat bu âlemdeki zıtlık yine zatının gereğidir, başkasının değil. "Cümle âlemde dolanan bir cemel, bir cemali bunca elvan eylemiş, anlayınca zatı Hakk'ı zevk ile bu Niyazi nice seyran eylemiş" diyor Hz Niyazi. Bütün hüner seyran eyleyebilmekte, bu iş laf salatalığıyla olmaz, hal ister, seyran ister. Aşığın maşukunu seyri başlar ona seyri billah demişlerdir.

Hu.

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Kendisinde şüphe olmayan bu kitabın indirilişi, âlemlerin Rabbi olan Allah tarafından. Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? Hayır, o senden önce kendilerine bir uyarıcı gelmemiş olan bir kavmi uyarman için, Rabbin tarafından gelen bir Hak'tır. Gerek ki, hidayeti kabul ederler. (SECDE/2-3) O bir şair sözü değildir, siz çok az inanıyorsunuz. Bir kâhin sözü de değildir, ne de az düşünüyorsunuz! O, âlemlerin Rabbi tarafından indirilmedi. (HAKKA/41-43)

Bu Kur'an, Allah'tan başkası tarafından uydurulamaz, lâkin kendinden önceki kitapları tasdik eder ve o kitabı ayrıntılı olarak açıklar. Onda şüphe edilecek hiç bir şey yoktur. Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. (YUNUS/37) Elif, Lâm, Râ. Bu Kur'an öyle büyük bir kitaptır ki, insanları Rablerinin izni ile karanlıklardan aydınlığa, her şeye galip ve hamda lâyük olan Allah'ın yoluna çıkarman için onu sana indirdik. (İBRAHİM/1) Ona ne önünden, ne de ardından batıl gelemes. O hüküm ve hikmet sahibi, öğülmeye layık olan Allah tarafından indirilmiştir. (FUSSİLET/42) Onlara de ki, "Kur'an'ı Cebrail, iman edenlere sebat vermek, Müslümanlara bir hidayet ve bir müjde olmak için Rabbinin katından hak olarak indirdi." (NAHL/102) Bu Kur'an, kendisiyle uyarılınsınlar, Allah'ın ancak bir tek ilâh olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara gönderilmiş bir tebliğdir. (İBRAHİM/52) Onu dosdoğru olarak indirdi ki katından gelecek şiddetli azaba karşı uyarısın ve yararlı işler yapan müminlere kendileri için güzel bir mükâfat bulunduğunu müjdesin. (KEHF/2)

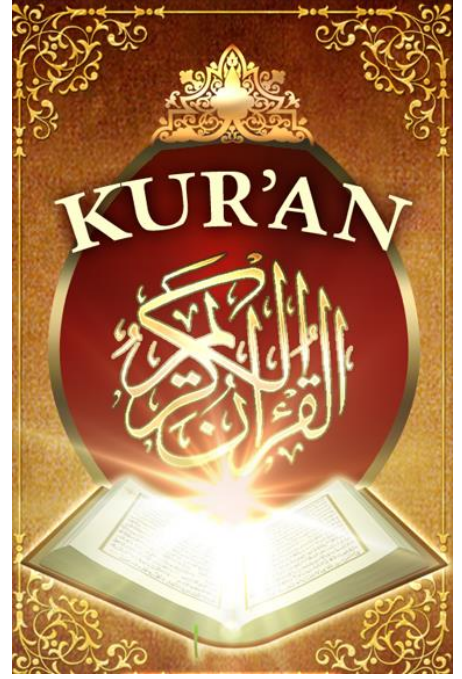
Biz, sana bu kitabı sırf hakkında ihtilafa düştükleri şeyi insanlara açıklamak için ve iman edecek topluma bir hidayet, bir rahmet olsun diye indirdik. (NAHL/64) Diri olanları uyarmak ve kâfirlere de azap sözünün hak olması içindir. (YASİN/70) Bu Kur'an, kendisiyle uyarılınsınlar, Allah'ın ancak bir tek ilâh olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara gönderilmiş bir tebliğdir. (İBRAHİM/52) Hayır, hayır, O Kur'an kuşkusuz bir öğüttür. Dileyen onu düşünür. (MÜDESSİR/54-55)

Andolsun ki biz size açık açık bildiren ayetler, sizden önce yaşayıp gitmiş olanlardan örnekler ve takvaya ulaşmış kimseler için öğütler indirdik. (NUR/34) Biz, bu Kur'an'da akıllarını başlarına almaları için türlü şekillerde açıkladık. Fakat bu açıklamalar ancak onların nefretini artırmıştır. (İSRA/41) Bu insanlar için bir açıklama, Allah'tan gereğince korkanlar için doğru yolu gösterme ve bir öğüttür. (AL-İMRAN/138) O hiç kuşkusuz, takva sahipleri için unutulmayacak bir öğüttür. (HAKKA/48) Bu, sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır ki, insanlar onun ayetlerini düşünsünler ve temiz akıl sahipleri ibret alsınlar. (SAD/29) İşte biz onu böylece, apaçık ayetler olarak indirdik. Şüphesiz Allah dilediğini doğru yola erdirtir. (HAC/16) Ve Allah ayetlerini size açıklıyor. Allah, çok iyi bilir, tam bir hüküm ve hikmet sahibidir. (NUR/18) Elif-Lâm-Râ. Bu öyle bir kitaptır ki, ayetleri muhkem kılınmış, sonra da her şeyden

haberdar olan hikmet sahibi Allah tarafından ayrıntılı olarak açıklanmıştır (HUD/1) Suçluların tuttuğu yol açığa çıksın diye işte böyle genişçe açıklıyoruz. (EN'AM/55) İşte Rabbinin doğru yolu budur. Şüphesiz biz, hatırlayıp ibret alan bir kavim için ayetleri geniş bir şekilde açıkladık. (EN'AM/126) Ağzlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler hoş görmese de Allah nurunu tamamlayacaktır. (SAF/8)

İşte biz böylece sana da emrimizden Kur'an'ı vahy ettik. Yoksa sen kitap nedir? İman nedir? Bilmiyordun. Fakat biz onu bir nur kıldık. Onunla kullarımızdan dilediğimizi doğru yola iletiyoruz. Artık Allah'a, Resulüne ve indirdiğimiz nura inanın. Allah yaptıklarınızdan haberdardır. (TEGABÜN/8)

Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, gönüller derdine bir şifa, müminlere bir hidayet ve rahmet geldi. (YUNUS/57) Biz Kur'an'dan, iman edenler için bir şifa ve rahmet kaynağı olan ayetler indiriyoruz. Zalimlerin de ancak zararını artırır. (ISRA/82) Ve o, müminler için gerçekten bir hidayet rehberi ve rahmettir. (NEML/77) Bu insanların kalp gözünü açan bir nur, kesin bilgi edinmek isteyen bir toplum için de hidayet ve rahmettir. (CASİYE/20)

Hiç şüphe yok ki, Kur'an'ı biz indirdik, elbette onu yine biz koruyacağız. (HİCR/9)

Korunmuş bir kitaptadır. (VAKİA/78) Ona ne önünden, ne de ardından batıl gelemez. O hüküm ve hikmet sahibi, öğülmeye layık olan Allah tarafından indirilmiştir. (FUSSİLET/42) Rabbinin sözü hem doğrulukça, hem de adaletçe tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirebilecek hiç kimse yoktur. O, işitendir, bilendir. (EN'AM/115)

Kur'an'ı sana farz kılan Allah, elbette seni dönülecek yere döndürecektir. De ki, "Rabbim, kimin hidayetle geldiğini ve kimin apaçık bir sapıklık içinde olduğunu en iyi bilendir." (KASAS/85) De ki, "Yemin olsun, eğer insanlar ve cinler bu Kur'an'ın benzerini getirmek üzere toplansalar ve birbirlerine yardımcı olsalar bile, yine onun bir benzerini meydana getiremeyeceklerdir." (ISRA/88) Bir de kendilerine ilim verilmiş olanlar, Kur'an'ın şüphesiz Rabbinden gelen bir gerçek olduğunu bilsinler ve ona iman etsinler de kalpleri ona saygı duysun. Çünkü Allah, iman edenleri doğru yola eriştirir. (HAC/54)

ALINTI BÖLÜMÜ

Kendimi kandırmakla geçmiş günlerim. Kendime söylediğim yalanlara inanmış çaresizliğim. Kurduğum küçük dünyanın etrafına çitler çekmiş, sabit ama karşılığı olmayan fikirlerim. Savunmuş kendimi daima haklı görmelerim. Ne kadar yanılmışım. Bir daha geri gelmeyecek ömrümü harcamışım.

SEVGİYE DAİR

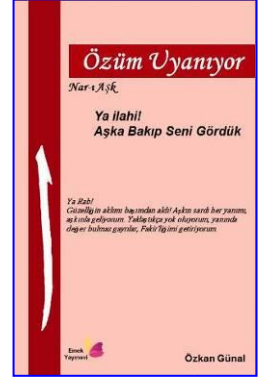
Huzurda olmak için
Yokluğa girmek
Gerekir.
Yokluk,
Varlığın sahibine
Götürülecek,
Tek hediyedir.

GÜL KOKULARI

Sığmaz oldu bu kaba aşk, taşıyor. Tek bir dokunuş yetti ve tek bir söz aşkın zikri, aşk. Kâinatın mayası, kitabın noktası, ne evveli, ne sonu var. Fakir onun tafsilatı, aşk. Teşbihlikte, tenzihliği bozulmayan, tevhit ile yaşanan aşk. Çok hoş oldum seninle.

ÖZÜM UYANIYOR

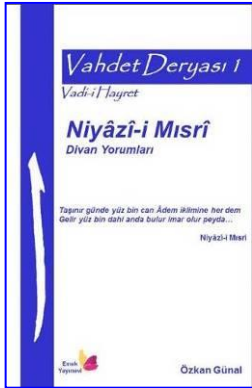
**İven kişi yol alamaz maksudu hergiz bulamaz
Bekle ma'ârif kapısın yüz göstere irfan sana**

(Acele eden mana yolcusu yürüdüğü yolda ilerleyemez, bunlar hedefine varamazlar. Marifet kapısını sabırla bekleyenlerde irfanîyet oluşur)

İven kişi yol alamaz, iven acele eden anlamında kullanılmaktadır. İnsan nasıl ki zahirde de bir hedef için bir yere varmak için yola çıkar ve bu yolda acele ederse bu acelecilik neticesinde dikkatini kaybeder. Dikkatsiz olarak hareket edildiğinde yolculuğumuz hüsrarla biter, yolda ilerleyemez ise mana yolculuğunda da ilerleyemez. Bu sebeple salık, yürümeye başladığı kendi miracı, halktan Hakka uruç olan mana yolculuğunda acele etmeden, azim ve gayretle, karşılaştığı zorluklara, eza ve cefalara sabır göstererek yürümelidir.

Peki, bizi iven yani aceleci yapan nelerdir?

Bizi aceleci yapan, bir an önce ulaşma isteğidir. Bu istek rahmani gibi gözükse de aslında acele ederek yürüdüğümüz mana yolculuğunda bildirilen ilmi sindirip, ilmi zikrimizle tevhit ederek nispetlerimize tövbe gerçekleşmeyeceğinden, nefsi emaremizden gelir. **VAHDET DERYASI**

Karanlığına
Aşk ateşiyle
Işık tutanlar,
Gerçekleri
Ayan beyan
Görürler.

GÜL KOKULARI 2

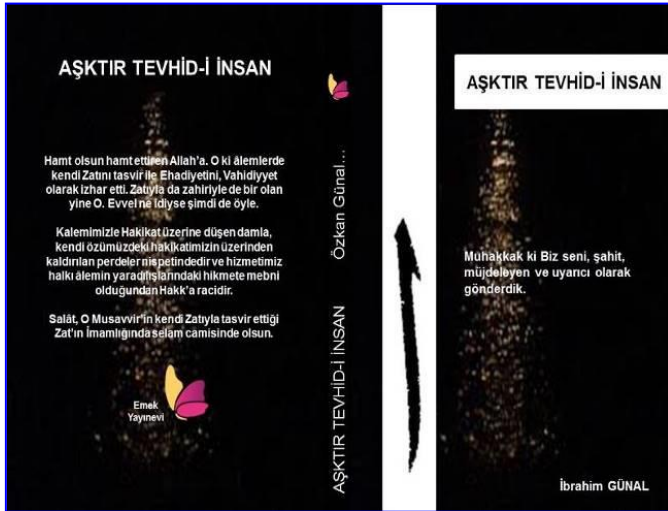
Canlı Kurandır insan
Hakka ayet olunca
Kelamullah'tır lisan
Gönül'e Aşk dolunca

Ene Hak taşar dilden
Varlık fena bulunca
Haktır ispata gelen
Kıyameti kopunca.

Delildir cümle azan
Benliksiz kalınınca
Görülür olur insan
Hakikatle bakınca.

Oku Halil kitabın
Gözlerin açılınca
Daim Fakir kalasın
Tafsilata çıkınca.

SEBEBİ YAR CEMALİ

Gönül sırrını bilen gayrı neylesin
Hak nurunu anda zahir eylesin
Dört kitabın manasını söylesin
Allah bir Muhammed Ali diyerek

Perde hicap olmaz yârin yüzüne
Nazar eyleyip bakınca özüne
Zahir olur âşıkların gözüne
Allah bir Muhammed Ali diyerek

Evvvel ahir zahir batın Hak imiş
Birliğine canlar ikrar eylemiş
Maksadı cihanı delil eylemiş
Allah bir Muhammed Ali diyerek

Bülbülün niyazı güle yanmaktır
Kesret içinde vahdeti bulmaktır
Arayı ben Hak cemale varmaktır
Allah bir Muhammed Ali diyerek

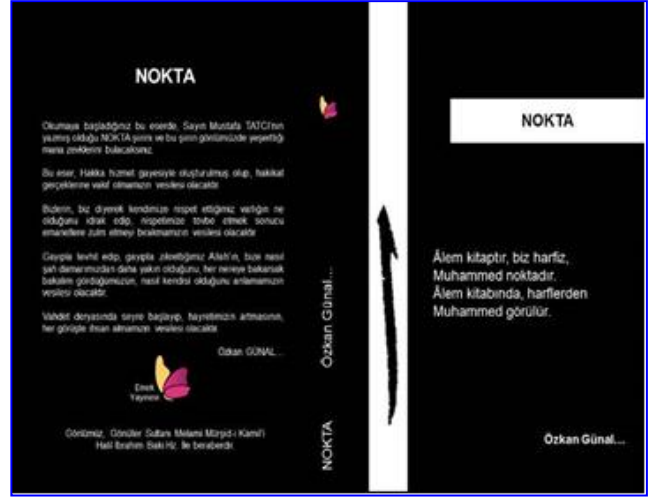
Âdem olup demi devran eyledim
İbrahim'em çok hikmetler söyledim
Çün seni bulalı kendim görmedim
Allah bir Muhammed Ali diyerek

AŞKTIR TEVHİD-İ İNSAN

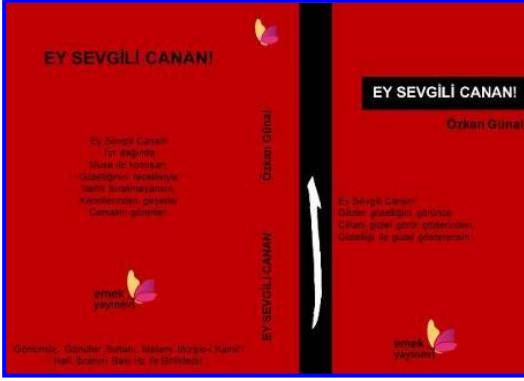
GÖVDEM BENİM BİR DAMLA KAN

Noktanın batınında bulunan ve burhan olan insanın, insan suretinin bu dünyada zahir oluşu tıpkı nokta gibi bir damla kandır. Nasıl ki, cümle hakikat o nurda batın iken zahir oldu, bizim suretimizde o ilk hali olan bir damla kanda tümüyle mevcut idi. Elimiz, ayağımız, gözümüz, kulağımız, dilimiz cümlesi, sıfatlarımızın bu dünyadaki vücududur ve bu vücut bir damla kanda var idi.

Görme sıfattır, göz değil. Göz, görme sıfatının vücududur. İşitme sıfattır, kulak değil. Kulak, işitme sıfatının vücududur. Kelam sıfattır, dil değil. Dil, kelam sıfatının vücududur. Vücudumuz kanda batın olan halinden farklı değildir. Batın hali ne ise zahiri odur. Vücutta olan her şey batından zahir olur. Vücutta varsa batın halinde de vardır.

NOKTA

Ey sevgili canan!
Kelamınla yazılan,
Kitabullah olur.
Açan her sayfasında
Seni okur.

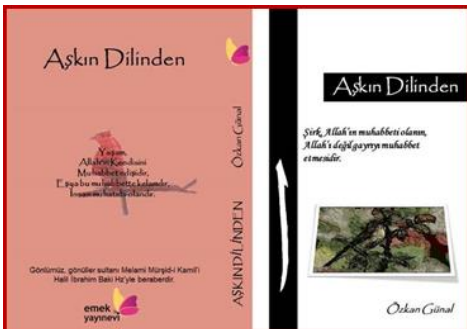
EY SEVGİLİ CANAN!

Yüreğim yangın yeri, hüznün yaklaşmış gelgitlerle. Çarpıyorum sensizliğe... Darmadağınım... Dağ olmuş bağlarım bir kıvılcım yetti, göklere ulaşan alevlerim var yeni filizler yeşersin diye.

GİTMELİYİM

- ☞ Mürşidi olana, bu âlem muhabbet hanedir.
- ☞ Mürşitsiz kitap okursun, mürşitle kendini okursun.
- ☞ Kur'an'ın hitabı mürşidi olmayana yazıyla, mürşidi olana kelamla olur.

AŞKIN DİLİNDEN

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin on ikinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarımızın **Kur'an**'a olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Kur'an'ı Kerim ak kâğıtta kara yazı olmaktan ve sevap kazanmak için okunmaktan çok daha önemlidir. Kur'an'ı Kerimi bu kadar küçük bir kalıba sığdıran anlayış farkında olmadan Hakk'a aykırı hareket etmektedir. Kur'an ve insan ikiz kardeştir ve Kur'an insanın insanlığına ulaşma kitabıdır. Bu tıpkı gece karanlığını güne çeviren güneşin doğması gibidir. Kur'an'ı Kerim okumaya başlamak kendimize ve Hakk'a olan gaflet karanlığımızı aydınlatmaktır çünkü Kur'an'ı Kerim Hak kelamı olması sebebiyle nurdur.

İçerisinde sadece namaz kılın, oruç tutun, hacca gidin emirleri varmış gibi bir anlayış kendimize zulmetmektir. Kur'an'ın nuru olmadan yapılan ibadetler, nefsimizi ruh eylemek yerine nefsimizin kibrini arttırmaktadır. Bizim yaratılış gayemizi bilmiyor ve bilmediğimiz için bu gaye doğrultusunda yaşayamıyor oluşumuz hep bize kendi aslımızı anlatan Kur'an'ı Kerimden uzak ve gafil oluşumuzdur.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un, yaptığı İslam'a ait konulara Melamet idrakiyle yapılan yorumları içeren **DEMBİR** isimli eserle noktalıyoruz.

DEMBİR

- **Melami, kendisini rabbinin adıyla, kendisinden rabbini okuyarak, Allah'ın imamlığında namaz kılandır.**

Cenabı Resulullah efendimiz, Hira mağarasında her zamanki gibi halvette tefekkür halindeyken, Cebrail As tecelli eder ve Kendisine, "OKU" emrini iletir. Cenabı Resulullah Efendimiz; "Ben okuma bilmem." diyerek cevap verir. Cebrail As. Kendisini kuvvetlice kollarının arasına alır ve sıkır, tekrar "OKU" emrini iletir. Yine aynı hadise gerçekleşir.

Üçüncü seferinde "OKU" emrinin devamında bu sefer, "Ben okuma bilmem" yerine "Neyi okuyayım?" cevabını verir. İşte, neyi okuyayım cevabının devamında, Cebrail As. Alak suresi 1-2

Yaradan rabbinin adıyla oku. Biz insanı bir alaktan yarattık.

ayetleri söylenir. Cenabı Resulullah Efendimiz, bu ayetlerin ışığında, yaratan rabbinin adıyla insan olan, kendisini okumaya başladı. Tevhit diye bildirdiklerinin tümü, yaratan rabbinin adıyla kendisinde okuduklarıdır.

O, kendisinden gayrı bir ikincil bildirmedir.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

ALLAH ALLAH

